

ANUL XII No. 605

24 AUGUST 1938

10 LEI



SUCCESUL UNEI ROMÂNCE LA PARIS

D-ra Sonya Trancu, o tânără
bucureșteancă, a repurtat un viu
succes la Paris, in cadrul unui recital
de dans al celebrei Balachowa.



MUNCĂ ȘI VOIE BUNĂ

Acesta e numele noii organizații, în care muncitorii din fabrici și lucrătorii manuali de tot felul, vor găsi posibilitatea să-și utilizeze, în mod plăcut și folositor, timpul liber.

Activitatea noii organizații a și început și sub auspiciile ei, un grup de peste o mie de muncitori minieri din Ardeal, au făcut o excursie întâi la București și apoi la Constanța.

Publicăm câteva instantanee din vizita făcută la Constanța, de acești excursioniști :

Sosirea trenului cu excursioniști, în gara Constanța.

Grupul de muncitori se îndreaptă spre port.



La o masă comună, care a fost prezidată de d-l Stavri Cunesco, din Ministerul Muncii. În fotografia noastră, d-l Cunesco ține un toast.

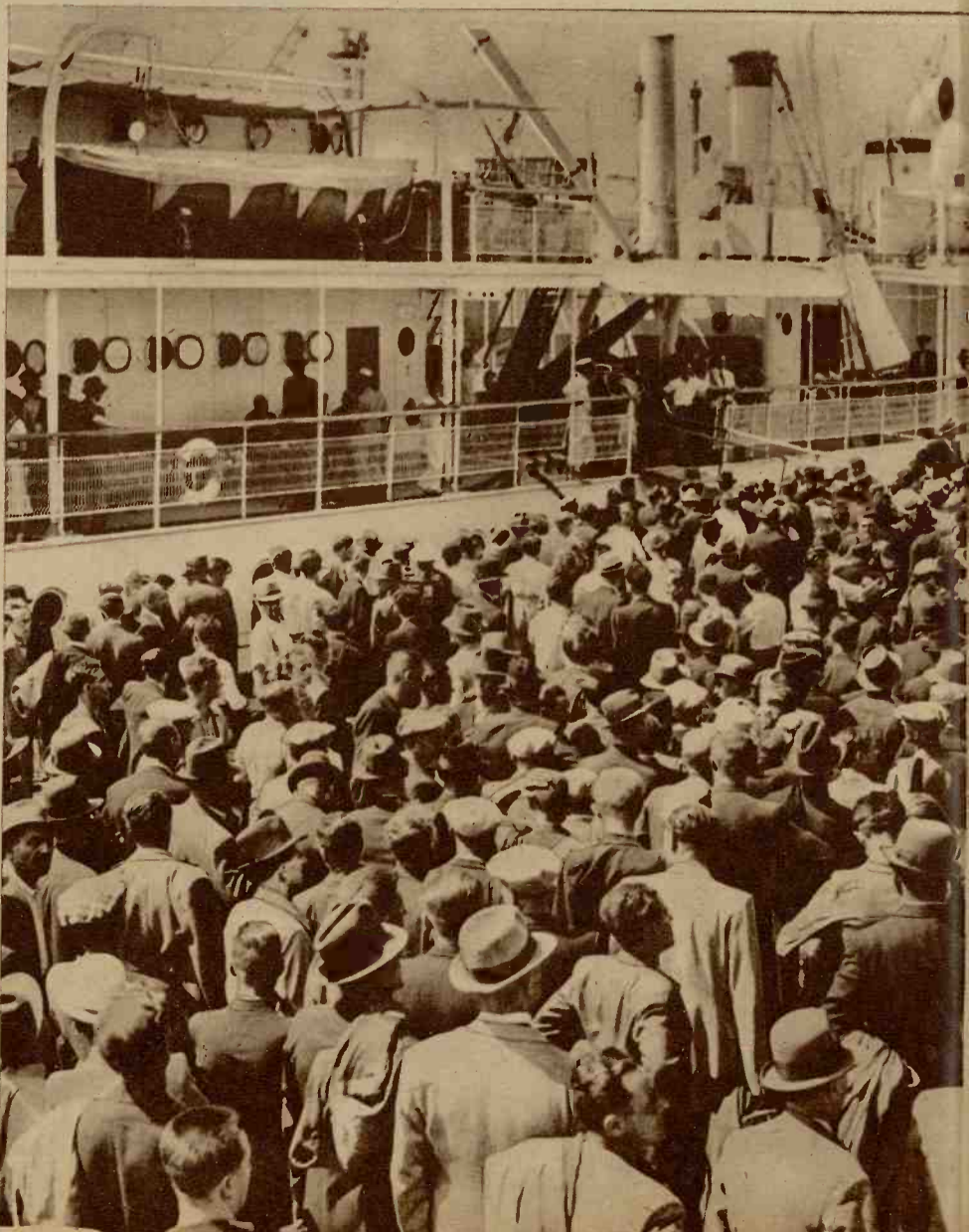


În timpul petrecut la mare, muncitorii au făcut o excursie cu vaporul. Instantaneul nostru a fost luat în momentul îmbarcării.

(Foto I. B. Ursian).



TEATRUL NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI ȘI-A RELUAT ACTIVITATEA
a Teatrului Național au început repetițiile. Fotografia noastră arată un moment din solemnitatea sfeștaniei de deschidere.





INAUGURAREA TEATRULUI IN AER LIBER, DIN VĂLENII DE MUNTE

Din inițiativa d-lui profesor Nicolae Iorga, s'a inaugurat la Vălenii de Munte, un teatru în aer liber. S'a reprezentat, ca piesă de deschidere, „Răzbunarea pământului”, o piesă scrisă de d-l prof. Iorga.

Infățișăm în această pagină câteva instantanee dela premiera acestui teatru :



In locurile din față, pe bănci, stau notabilitățile și cursiștii Universității libere din Vălenii de Munte.



Peste 5000 săteni și târgoveți au asistat la reprezentația piesei „Răzbunarea pământului”, în teatrul din aer liber dela Vălenii de Munte.



O scenă din piesa „Răzbunarea pământului” reprezentată în teatrul liber dela Vălenii de Munte.



BALCIUL ANUAL DIN VĂLENII DE MUNTE

De Sf. Maria, odată cu închiderea cursurilor Universității libere „Nicolae Iorga”, are loc la Vălenii de Munte, balciul anual. In fotografia noastră, d-nii: prof. Nicolae Iorga, consilier regal și Eugen Titeanu, ministrul Presei și Propagandei, la stânga.

(Foto 1. Ursian)

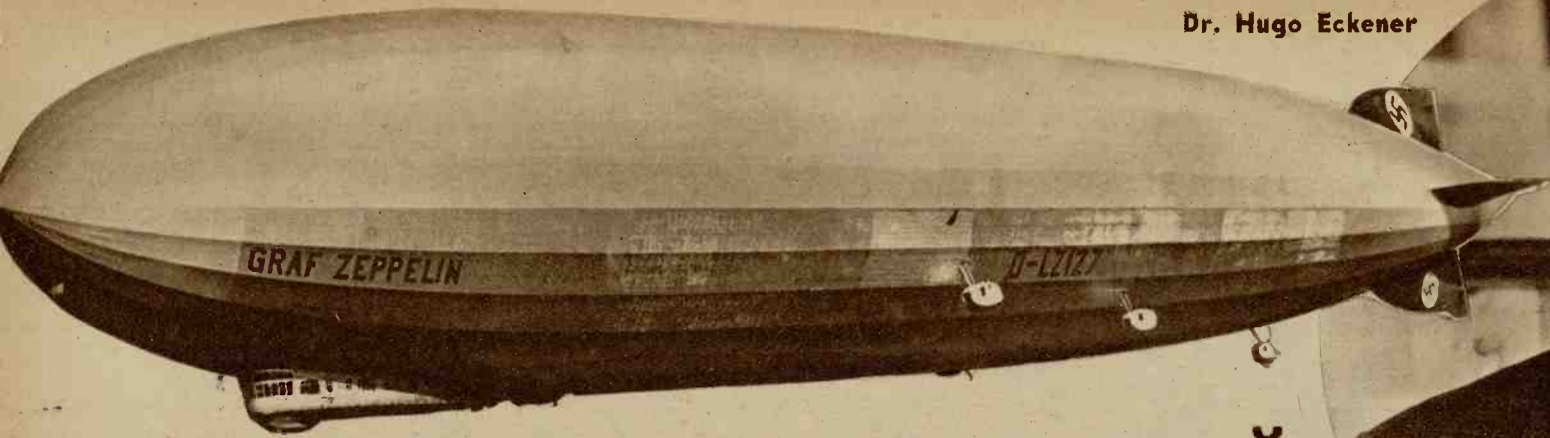


MUȘTELE

atentează la viața omului

prin infecția miliardelor de bacterii ce le propagă peste tot! Apărați-vă sănătatea, distrugând muștele cu FLY-TOX. FLY-TOX omoară muștele fulgerător!





GOANA DUPĂ HELIUM

IN ziua de 6 Mai 1937, cel mai nou dirijabil german, zepelinul „Hindenburg”, exploda, la câțiva metri de pământ, în clipa când încheia primul sbor transatlantic. Uriașa masă aeriană se prăbușia în flăcări, pe terenul aerodromului din Lakehurst. Mai bine din jumătate dintre pasageri pieriau carbonizați. Această catastrofă, în fața căreia omenirea întreagă rămânea incremenită, trebuia să atragă asupra helium-ului atenția tuturor specialiștilor. Până atunci, se credea că Germania utiliza acest gaz, la umplerea dirijabilelor sale. Într'adevăr, doctorul Eckener, după constituirea lui „Graf-Zeppelin” se aprovizionase cu helium în Statele Unite. Există credința că dacă se întrebuițea hidrogenul, un strat de helium așezat într'o dublă anvelopă exterioară îl izola de atmosferă și, prin aceasta, îi împiedica însăși combustionea. Dar nu era așa. Din clipa când s'a aflat că pe „Hindenburg” era numai hidrogen, obligația de a renunța definitiv la acest gaz prea periculos se impunea, în chipul cel mai tragic.

O NOUĂ MATERIE PRIMĂ MENITĂ SĂ REVOLUȚIONAZE LUMEA

Dela această dată, helium-ul a devenit subiect de cercetări, de lucrări, de transacțiuni, cari au făcut din el vedeta zilei. Dar mai întâi, ce este heliumul? Acest gaz face adevărate minuni. Înainte de a-l fi descoperit în atmosferă, care-l cuprinde în proporția de 1/200.000, metri cubi de aer, sau în sânul pământului, unde se află uneori, în cantități ceva mai mari, savanții l-au observat în soare, prin anul 1868. La câțiva ani mai târziu, William Ramsay descoperia existența în aer a ceea ce el a numit „gazele rare”, printre cari helium-ul ocupă locul al treilea. Gazele acestea au proprietatea particulară de-a avea foarte puține proprietăți caracteristice. Căci ele nu intră în nici o combinație chimică, nu se cunosc cu niciun alt element și deci nici cu oxigenul, adică nu se pot aprinde, nu sunt combustibile. Această lipsă de activitate chimică precum și slaba lui densitate, fac din helium gazul ideal, în umplerea aerostatelor. Dar a utiliza pentru acest scop numai helium-ul extras din atmosferă, ar fi un lucru aproape imposibil. Cantitățile produse prin distilarea aerului lichid nu îngăduie să obținem cantități de helium mai mari, decât pentru studiul gazului în laborator.

Curând a fost însă găsit în numeroase gaze naturale, ce țâșnesc din pământ. America este cea dintâi țară care a pornit la exploatarea acestor izvoare naturale de gaz. Prin 1917, Biurul Minelor din Statele Unite construi o uzină, în Amarillo, în Texas, în mijlocul unor imense întinderi nelocuite, trecute apoi în proprietatea statului. Totuși condițiunile de transport și de aprovizionare cu apă permiteau ca instalația să trăiască fără greutate. Gazele conținute în cantități, de origine marină, situate la 90 metri sub pământ, cuprind cam numai 1,8% helium. În alte puncte ale țării s'au întâlnit emanațiuni de gaze cari cuprindeau 8 până la 9% helium, însă exploatarea cea mai lesnicioasă s'a dovedit a fi numai la Amarillo. Pe de altă parte gazele mai grele sunt utilizate drept combustibil, ele amortizând astfel prețul de cost al produsului principal.

* * *

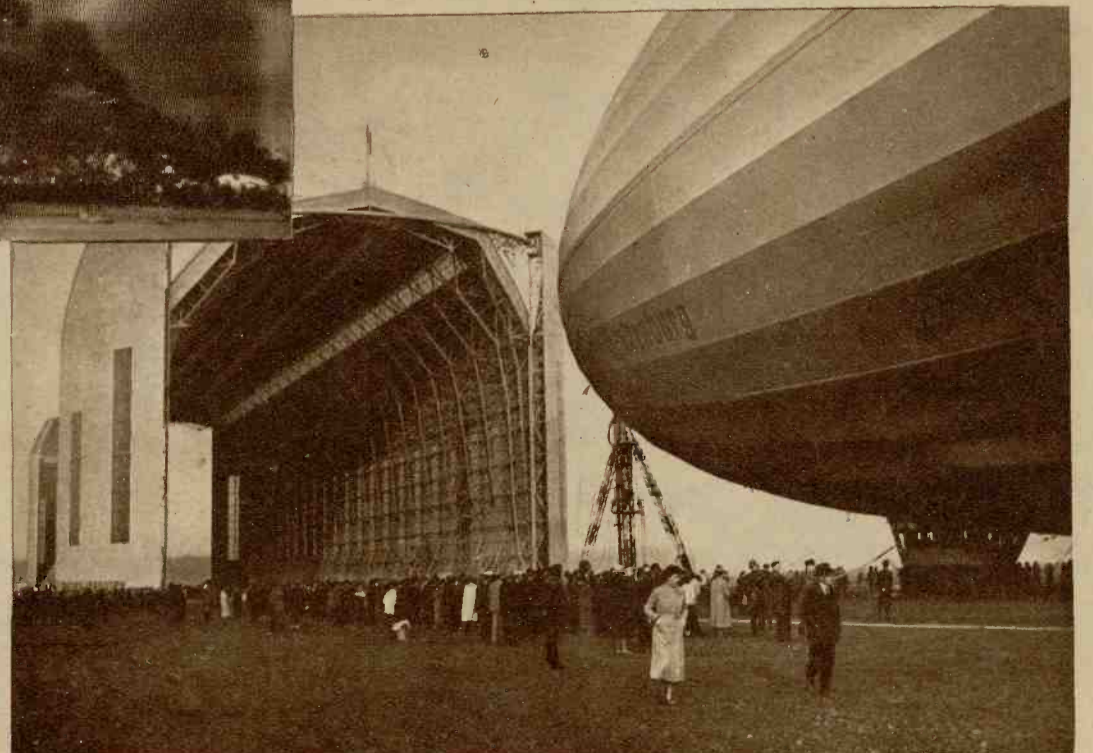
O conductă străpunge sânul pământului, spre a căuta amestecul, care este adus astfel la suprafață. Gazul e supus unei serii de compresii și

destinderi, ce permit să fie separat în componenți. El e comprimat, mai întâi, la douăzeci de atmosfere și răcesc la o temperatură de -135° centigrade — apoi trece într'un serpent, unde suferă mai multe destinderi succesive. În acest fel cea mai mare parte din gazele amestecate se lichefac, în timp ce heliumul rămâne sub formă de gaze. După ce e purificat helium-ul este adunat într'un fel de butelii metalice așezate în baterie. O singură supapă permite controlul umplerii tuturor recipientelor (buteliilor). Dela locurile de extracție, heliumul este expedit stabilimentelor militare, care au dreptul să se servească de el. Pentru acest transport, Biurul Minelor are vagoane speciale, compuse din trei cilindri de oțel, fără sudură. Gazul este comprimat în aceste rezervoare, la presiunea de 150 kgr. pe centimetru pătrat. Fiecare vagon transportă un volum de helium care, la presiunea ordinară, ar ocupa 2600 m. cubi. *Trebuie 35 asemenea vagoane, pentru a umplea un zepelin, de talia lui „Hindenburg”.* Stațiunea din Amarillo păstrează o rezervă de helium suficientă pentru a umfla două dirijabile de aceeași mărime. A extrage cantități de helium atât de mari, pare un lucru simplu, la prima vedere, e însă o operație plină de greutate tehnice cari, toate, au fost înlăturate. Recentele progrese, în utilizarea frigului și a înaltelor presiuni, și-au găsit acolo aplicarea lor firească. Aparatura odată instalată, e suficient un personal puțin numeros pentru întreținerea și funcționarea sa.

După ce „Hindenburg” a fost distrus, Germanii s'au gândit să construiască un alt dirijabil și în acest scop s'au adresat Statelor Unite spre a obține helium-ul necesar. Dar americanii se lăsară a fi rugați; ei cerură precizări, tăgădăriră răspunsul, pe motiv că producția izvoarelor lor naturale era prea slabă, singurele izvoare exploatare în lume; însăfârșit, refuzară declarând, pe bună dreptate, că nu sunt siguri dacă aeronavele, construite de Germani, nu vor fi destinate altor întrebuițări decât exploatarea pașnice, a liniilor aeriene. Atunci frigidurile cuprinseseră o întreagă armată de prospectori și în câteva luni, cercetările se înmulțiră pretutindeni. Se află atunci că acest gaz se întâlnea mai des decât s'ar fi crezut.

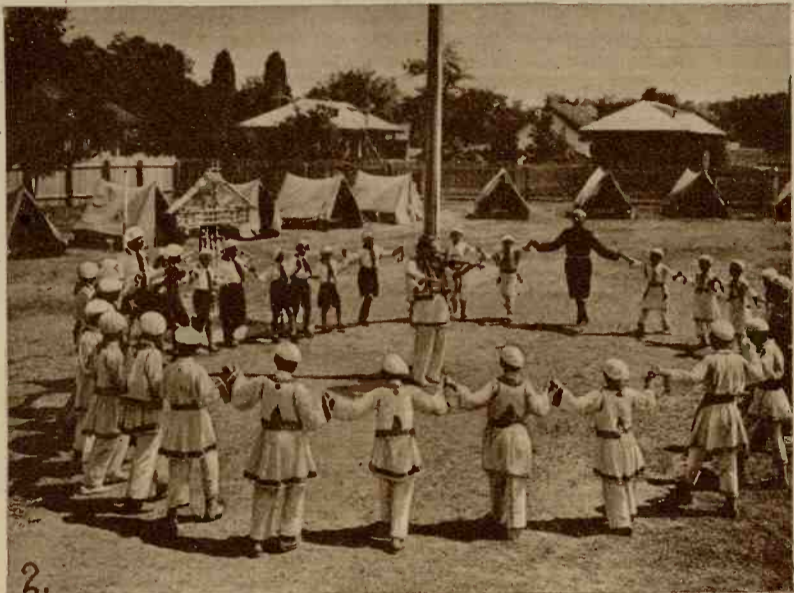
Se știe azi că helium-ul se produce în descompunerea atomilor a tuturor substanțelor care manifestă fenomene radio-active. După anumite calcule, globul nostru n'ar conține decât un procentaj de 0,42 milionimi % de helium, provenit din aceste descompuneri. Se poate totuși prevedea că, în unele locuri,

Dirijabilul Hindenburg, la plecarea din Berlin în călătoria, care avea să fie ultima, și după explozia sa, produsă în momentul aterizării la Lakehurst, lângă New-York.

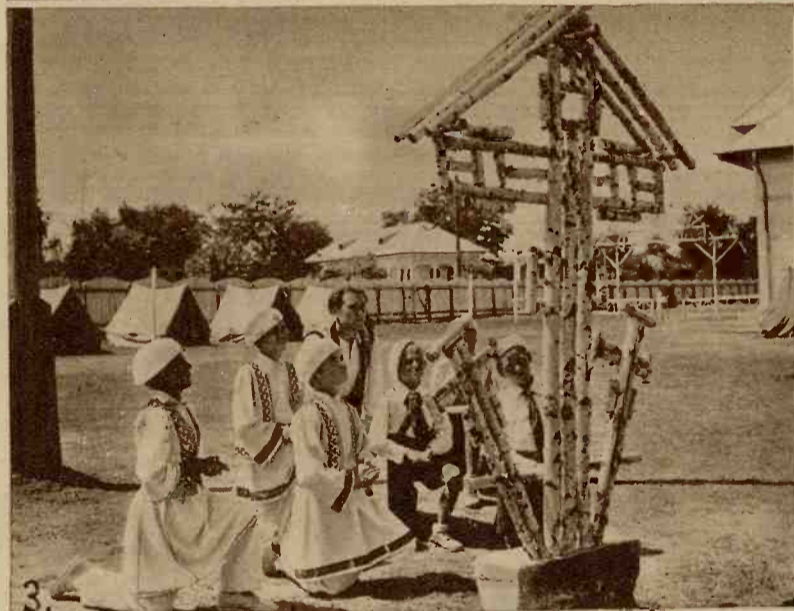


TABĂRA MODEL A STRĂJERILOR DE LA BUFTEA

La Buftea s'a instalat, de curând, o tabără-școală, a străjerilor, care are de scop formarea șefilor de cuib pentru jud. Ilfov. Este reconfortant să petreci o zi în mijlocul acestei tabere și să vezi puii de români veniți din toate satele și comunele, la această școală a disciplinei, igienei și iubirii de țară. În instantaneele noastre, înfățișăm câteva aspecte din viața de tabără.



2.



3.



4. O dihnă la umbră.

5. Viitori șefi de cuib învață să gătească.

1. Tinerii străjeri la masă.

2. Horă în timpul liber.

3. Rugăciune în fața troiței.



s'au format aglomerări de acest gaz. În orice caz, Franța și Anglia nu-i duc lipsă, deoarece el se găsește mai cu seamă în gazele pe cari le degajează izvoarele minerale și acelea ale minelor de cărbuni. Se citează anumite surse, cari cuprind până la 10,0% helium, în răspândirile lor gazoase, dar acestea sunt rarități; geologii pun oare cari speranțe în regiunea Landes (Franța). Dar o problemă nu și-a găsit încă soluția: cum se vor putea aduna atât de mici cantități de helium, amestecate în asemenea masse de gaz ordinare. Dimpotrivă, se pare că America de Sud ar fi hotărâtă să meargă până la capăt. Astfel, Brazilia și Peru vor pași în curând pe drumul producției. Goana după helium abia începe. Fiecare își dă seama că actualele condițiuni ale navigației aeriene ar putea fi profund modificate, dacă izvoarele exploate vor deveni abundente. O nouă materie primă e menită să revoluționeze lumea.

Ingrijiiți - vă mai bine
dinții! Combateți pe-
ricolul pietrei dentare!

KALODONT
CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

MANEVRE, manevre și stare de alarmă...



Președintele Republicii franceze și generalul Gamelin, suiți pe o movilă, înconjurați de ofițeri și delegații militare străine, primesc defilarea finală a trupelor din manevre.



Un regiment de vânători, cu câini St. Bernard — auxiliari prețioși ai oamenilor — defilează prin fața președintelui Republicii, după manevre.

(Foto Tele-France)

În toată Europa dăinuiește starea de enervare, care este menținută mereu de alte incidente. Toate popoarele se înarmează cu înfrigurare, fiecare stat vrând să arate cât e de puternic.

În Italia, în Anglia, în Franța, în Cehoslovacia se fac tot felul de manevre militare, iar în Germania, aceste manevre au căpătat un caracter și mai grav, fiind decretate „stare de alarmă”.

Publicăm în aceste pagini aspecte ale manevrelor din diferite state europene:



Ducele Mussolini studiând pe hartă, în timp ce Regelui Italiei (dreapta) i se explică mersul operațiunilor, în manevrele din Abruzzo.

La sfârșitul manevrelor, Ducele Mussolini a declarat, într'o cuvântare ținută la Turin că Italia este gata. În fotografia noastră, Ducele înainte de cuvântare, inspectând un mortier.



Manevre importante ale aviației britanice au avut loc în Anglia de Apus. Au participat 900 aparate, de toate genurile. În fotografia noastră, piloți, cu măști așteaptă ordine dela Cartierul General.

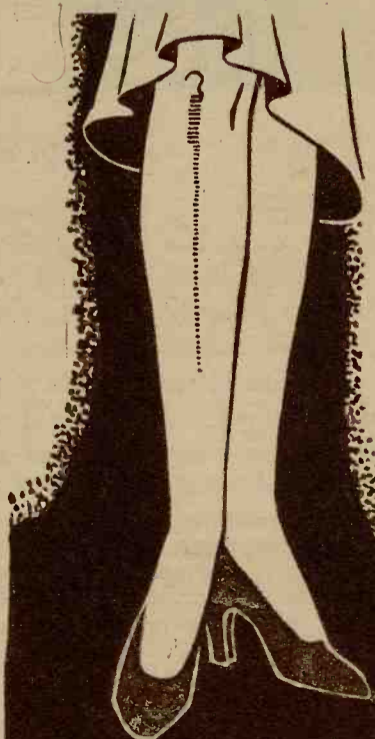
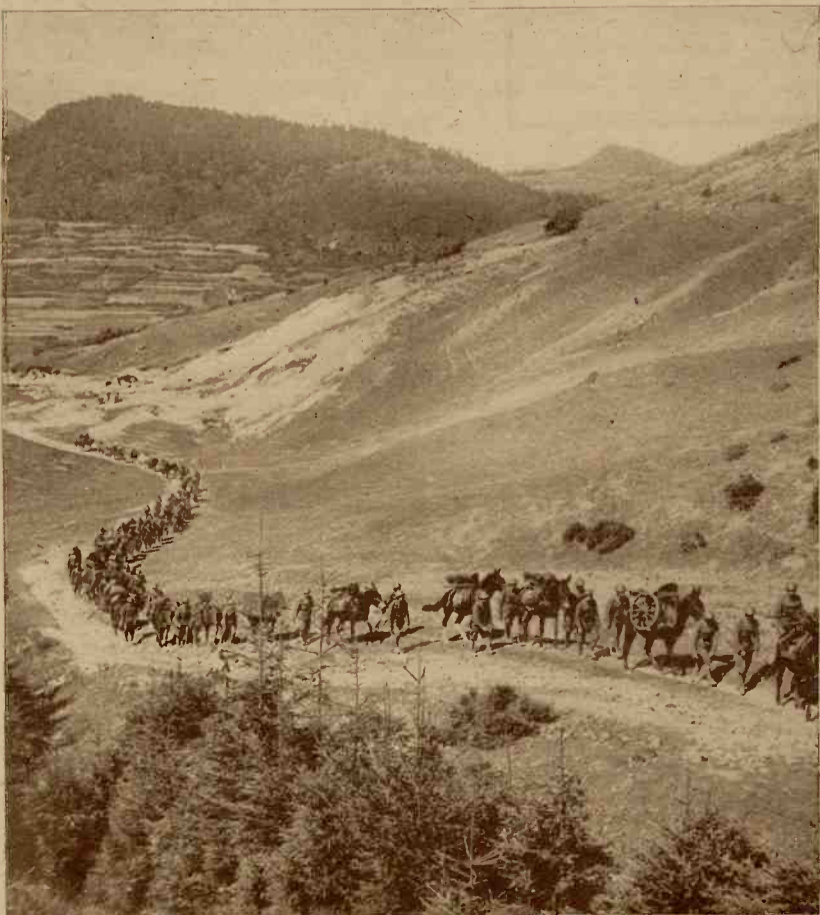


„Starea de alarmă” din
Germania este menită să arate,
în primul rând, forțele moto-
rizate de care dispune armata
germană.



Exerciții de artilerie de munte, în
Cehoslovacia.

O coloană cehoslovacă de artilerie
de munte, în marș.



Ce penibil, -
a fugit un ochiu!

Ciorapii spălați în mod ra-
țional își prelungesc viața
considerabil. Dacă țineți la
conservarea intactă a cio-
rapilor Dv. spălați-i exclu-
siv cu

LUX

LUX se dizolvă și în apă *rece*

CĂUTĂTORI DE COMORI, PREGĂTIȚI-VĂ SAPELE!

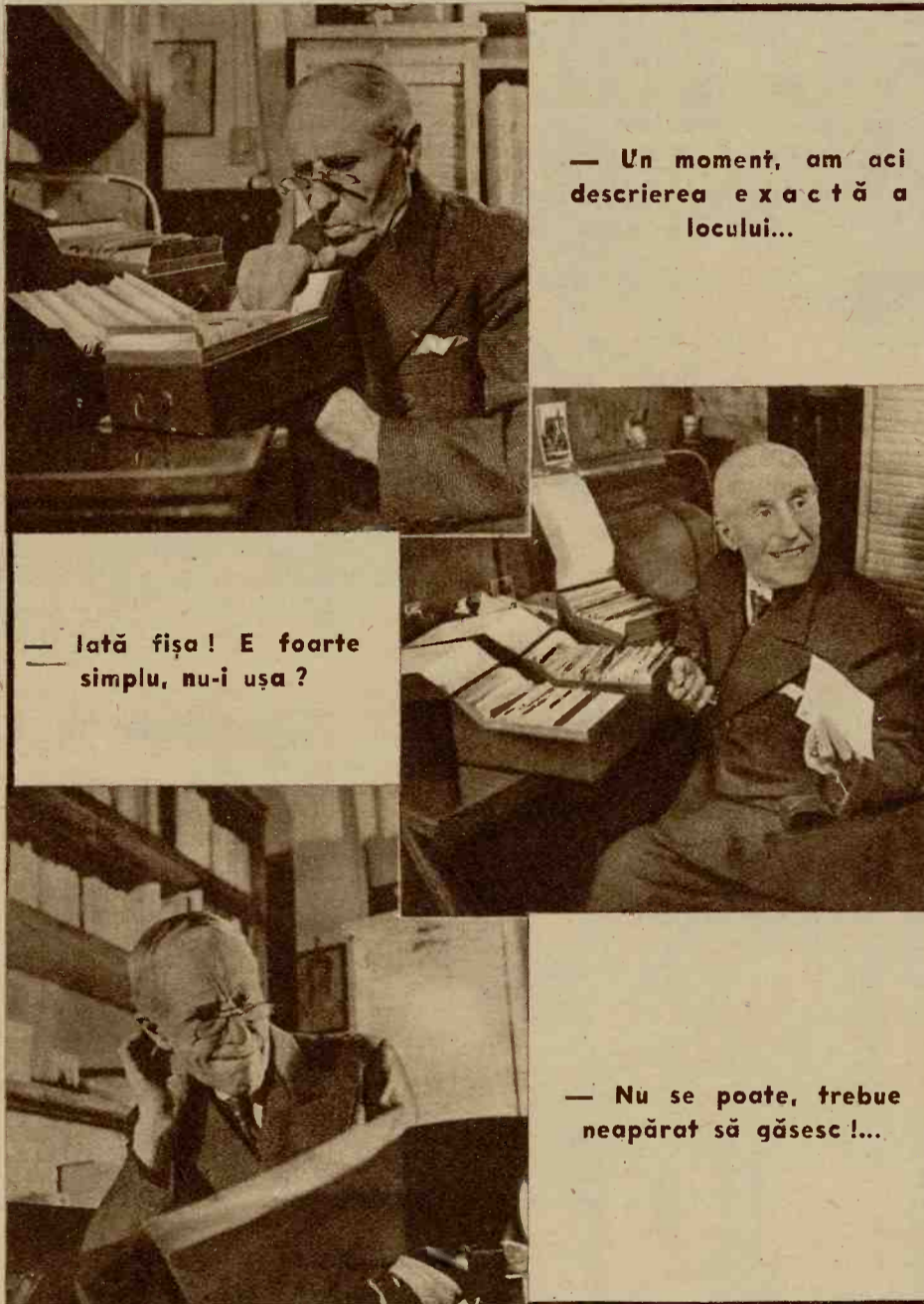
A Mauzit vorbindu-se, pentru prima dată, despre „comorile ascunse” ale Europei Centrale, acum 6 sau 7 ani, la colonelul Kranek, în Gumperdorferstrasse, la Viena. Acesta era un fost ofițer a lui Franz Josef, pe care pensia sa, mai mult decât modestă, îl silia să locuiască într-o cameră mobilată, la văduva unuia dintre camarazii săi de regiment. După cum mi-a povestit el însuși, ca să-și omoare timpul, (căci cu șomajul de atunci n'avea nici cea mai mică nădejde, să poată găsi un loc, sau ceva de lucru) începu, grație legăturilor sale de altădată, să alcătuiască un dosar uimitor, despre tezaurile ascunse ale vechii monarhii habsburgice. Avea vreo „50.000 fișe”, pe care le păstra închise, în două dulapuri uriașe, așezate într-o cămară de lângă odaia sa, și pe care o perdea neagră o ascundea, din prevedere pentru indiscreți... sau pentru spărgători.

De pildă, fiecare bătălie, care avusese loc pe teritoriul vechii Austro-Ungarii, de 150 ani încoace, își avea fișa sa, cu planul operațiilor, cu numărul morților, cu rangul lor și pe cât posibil cu descrierea obiectelor de valoare, adunate de supraviețuitori, după bătălie. Ceea ce permitea colonelului să emită ipoteza că, dat fiind numărul morților, și banii sau obiectele de valoare pe care fiecare ofițer, sau simplu soldat le avea, probabil, asupra lui, dintre care numai o mică parte fusese desigur adunată, trebuia să se găsească încă, îngropat în pământ, o mare cantitate de argint, inele, lanțuri de aur sau alte bijuterii. Mai avea deasemenea fișe, asupra castelelor căzute în ruină, străzilor construite pe locul vechilor cimitire, mănăstirilor părăsite, care desigur că aveau vreo pivniță secretă sau vreun dulap cu fundul dublu.

O „VICTIMĂ A DATORIEI”

Profitând de credulitatea și naivitatea omenească, în locul său, un excroc dibaciu ar fi putut câștiga o avere, dar colonelul, prea scrupulos, prea de „școală veche”, n'a izbutit nici măcar să-și plătească un apartament convenabil, unde să-și poată adăposti cele 50.000 fișe „miraculoase”, ale sale. El cerea onorarii ridicole, sau procente, infime, pentru „consultațiile” pe care le dădea. Totuși, „informațiile” sale se vedeau uneori de o exactitate uimitoare. Astfel, trei căutători de comori, cari, după sfatul său, au întreprins, pe la 1929, săpături în Transilvania, în locurile unde s'au dat lupte groaznice, în 1849, între ruși și unguri, se pare că s'au înapoiat cu o pradă bogată. Deasemenea, el a fost acela care, cam tot pe atunci, a sugerat unor „exploratori” belgieni, să caute comori turcești, în albia Dunării inferioare, în jurul Porților de Fier, cercetări care au avut în urmă, rezultate pe deplin satisfăcătoare. Colonelul a murit pe la sfârșitul anului 1934, literalmente victimă a datoriei căci s'a rănit mortal, căzând într'un șanț, în cursul unor săpături, la care ținuse să asiste, în Tirolul austriac.

CINCI LUNI DUPĂ ANSCHLUSS, „CABINETUL NEGRU” AL COLONELULUI AUSTRIAC KRANEK RENAȘTE, DIN PROPRIA SA CENUȘĂ ȘI VĂ PUNE LA DISPOZIȚIE 50.000 FIȘE, CA SĂ GĂSIȚI COMORI UITATE, ASCUNSE SAU RĂTĂCITE



ODISEEA CABINETULUI NEGRU

Ce au devenit, după moartea sa, acele faimoase fișe, pe care colonelul le avea atât de dragi, nu ca un avar bogăția sa, ci ca un colecționar, fiecare piesă din colecția lui? Către sfârșitul vieții sale, colonelul suferia, de altminteri, de o adevărată manie a persecuției, fiindu-i teamă nu numai de spărgători, dar și de asasini. Nu ieșia decât seara și numai cu o barbă falsă și refuza, cu încăpățănare, să se lase fotografiat, de teamă să nu fie recunoscut, după fotografii, și să nu fie omorât, în cele din urmă.

Dar, o, ironie a soartei după moartea sa, neavând familie, fișele au rămas, mai întâi, vreme de 6 luni, în dulapurile lor, fără ca nimeni să le dea cea mai mică atenție, iar proprietara apartamentului, închiriând din noua camera, din pietate, n'a lăsat pe nimeni să se atingă de ele. Dar, când la rândul său, a fost nevoită să se mute, a îngrămădit fișele, cu alte hârtii de ale colonelului, într'un coș mare, împletit, pe care l-a așezat în colțul cel mai ascuns al unei pivnițe umede.

Deabia de câteva săptămâni, când „afacerea din strada Mouffetard”, din Paris *) a stârnit senzație, printre toți căutătorii de comori ascunse, din Europa Centrală, au început să sosească numeroase scrisori, cereri de infor-

mații și invitații, la fosta adresă a colonelului, (expeditorii nu știau desigur, că el murise), în Gumperdorferstrasse. Câțiva corespondenți, neliniștiți de a nu fi primit niciun răspuns, au venit anume la Viena, unde au aflat știrea dureroasă. Atunci, desnădăduiți, au început să caute ceea ce valora, după dâșii, mai mult decât o comară: cele 50.000 fișe. Fosta gazdă a colonelului, prea mulțumită de a-și putea recupera, astfel, o parte din banii pe care-i datora fostul său locatar extravagant, vându, cu multă bucurie și... foarte efin, moștenirea. Și de scurt timp, fișele, instalate în dosare mai confortabile, decât acelea de care dispunea fostul lor proprietar, au reînceput să aprindă imaginația căutătorilor de comori... și de minuni, din Europa întreagă, cărora pleșca din Rue Mouffetard le-a redat curajul și încrederea.

SPRE A REGĂSI COLIERUL DE PERLE AL IMPĂRĂTESEI ELISABETA

Trebuie să considerăm ca o influență a „reluării de activitate” a cabinetului negru al colonelului Kranek... sau ca o simplă coincidență, că vreo câțiva pescari din Corfu au fondat o adevărată societate anonimă, cu scopul de a regăsi legendarul colier de perle al Elisabetei a Austriei, care e căutat zadarnic de 40 de ani? Se spune că mama arhiducelui Rudolf, care își petrecea o mare parte din an la Corfu, era încredințată că apa de mare „naturală” redă strălucirea perelor. Avea deci un fel de ascunzătoare, probabil într'o grotă, lângă mare, pe care numai ea singură o cunoștea și unde lăsa întotdeauna colierul său, chiar când lipsia mai multe luni din Corfu și unde îl regăsea totdeauna. Se susține că l-ar fi lăsat aci și în 1899, când a plecat în Elveția, de unde nu mai avea să se reîntoarce, ducând astfel în mormânt secretul locului unde, de 40 de ani! perlele sale nu încetau de a deveni tot mai strălucitoare. Pescarii din Corfu, care l-au căutat atât de des, individual, dar fără succes, vor fi oare mai fericiți acum, când s'au constituit în „sindicat” și au închiriat chiar o dragă, care să răscolească toate coastele și fundurile grotelor?

Este evident că romantismul n'a murit



*) Vezi „Realitatea Ilustrată” no. 604.



CE NU S'A SPUS DESPRE SOCIETATEA NAȚIUNILOR

Interzisă de curând în Etiopia „sclavia pentru datorii“ se mai practică încă, în numeroase ținuturi. Cu o singură restricție: creditorul n'are dreptul să-l vândă pe debitorul său.

Născută din voința a 60 milioane de oameni, cari au cunoscut războiul și confruntată dintr'odată cu pacea — ce a fost câștigată cu jertfa cea mai cumplită a veacurilor — Societatea Națiunilor e opera unor oameni de bună-voință.

Și astăzi încă, au făcut front împotriva ei, toți acei care-și clădesc imperiile sau averile, pe urma războiului.

Rolul Societății Națiunilor este puțin cunoscut, în afara activității sale politice. Pentru prima dată, se vor desvălui aci, tainele departamentelor neștiute și ale celor mai misterioase secțiuni, ale Societății Națiunilor. Printre lucrările necunoscute marelui public, rămân la ordinea zilei respresiunea și abolirea sclaviei.

PE terasa cafenelii, unde mă aflu, în tovărășia unui bărbat, — care a trăit multe aventuri și pe care l-am întâlnit odinioară în Irlanda, în timpul revoluției, și apoi în Spania războinică, — ascultăm ce se discută despre Societatea Națiunilor. Pesimiștii își exprimă criticile lor aspre. Optimiștii afirmă că organismul n'a murit încă. Un englez își aprinde pipa și spune între dinți: — *E o greșală să consideri această „League of Nations“ pur și simplu ca un paratrăznet, mai mult sau mai puțin folositor, împotriva fulgerelor lui Marte. Activitatea acestei instituții se exercită într'un chip puternic și efectiv, în zeci de alte ramuri, tot atât de importante pentru umanitate, dacă nu mai mult decât războiul.*

— *Sure thing* — cârtește un ziarist american. — *But say, what's the use?* Pentru noi ceștilalți „pressmen“, aceste

DOSARE

SECRETE

ALE SOCIETĂȚII NAȚIUNILOR

subiecte sunt „tabu“. Funcționarii, politicoși până la exces, cari conduc aceste servicii, lucrează într'o taină de mormânt, căci le este teamă de reproșurile pe care ar

putea să și le atragă, dac'ar comite cea mai mică indiscreție. Deci, nu poți scoate nimic dela acești domni! Puțin mai târziu, aflându-ne singuri, tovarășul meu, aventurierul și cu mine, deodată, îmi spuse:

— Vrei să faci un reportaj asupra „departamentelor secrete“ ale Societății Națiunilor? Vrei să afli cuprinsul raporturilor confidentiale, ale documentelor misterioase? Vrei să fii pe deplin lămurit, asupra „activității nepolitice“, asupra uriașelor lucrări, al căror program se desfășoară tăcut, dar cu o hărnicie și răvnă de furnicar?

— Dar... n'ai auzit?

— Am spus: *vrei?*

lată, alegeți pentru început, un subiect oarecare. La întâmplare, am aruncat undița:

— Printre birourile cele mai tainice ale Societății Națiunilor, cred că trebuie numărate cele care se ocupă de represiunea și abolirea ultimelor rămășițe ale sclaviei. În lumea întreagă, există câteva ținuturi, ici și colo, unde sclavia se mai practică... Tovarășul meu se bate peste genunchi:

— Câteva regiuni ici și colo? Asta e bună: *Mai există încă sute de mii, ca să nu spunem milioane de sclavi.*

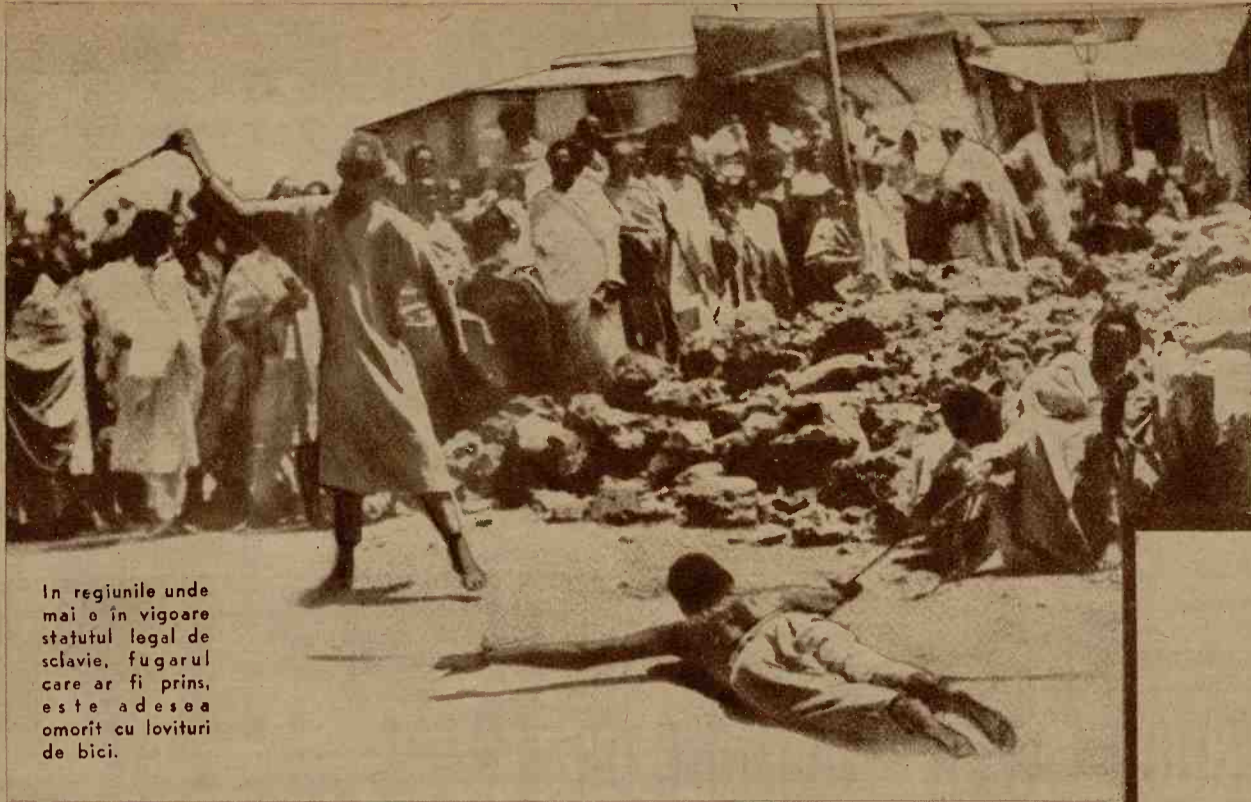
Pentru profani — îmi spune informatorul meu — sclavul înseamnă un individ, care a fost răpit cu forța, sau prin vicleșug, pus în lanțuri, vândut unui proprietar, care face apoi cu el ce vrea, îl poate revinde, schimba sau dăruie, îl poate lăsa, pe dânsul și pe copiii născuți de el, sau care se vor naște, moștenitorilor săi, împreună cu restul averii sale. Stăpânul acesta are, bineînțeles, asupra sclavului său, drept de viață și de moarte. Comisiunea specială a Societății Națiunilor, care urmărește fără răgaz pe traficanți și pe exploatare, a catalogat acest fel de „sclavie totalitară“, sub gradul nr. 1. Aceasta înseamnă că sclavia mai comportă și alte grade.

Baza acțiunii împotriva sclaviei, a Societății Națiunilor este suprimarea, abolirea — obținută cu străduință, după ani de muncă — a *statutului legal de sclavie*, în toate coloniile statelor creștine și în toate teritoriile supuse

autorității acestor state. — Bravo! Aplaud cu amândouă mâinile: de fapt, e un gest mareț și definitiv.

— Cătuși de puțin! Ascultă-mă: abolirea statutului legal nu înseamnă totdeauna emanciparea automată, *liberarea imediată a sclavilor*. Cei 5000 de pescuitori de perle,

care trăiesc în stare de sclavie, pe coasta piraților (Golful Persic) s'ar putea refugia, oricând, la delegatul Societății Națiunilor, un funcționar britanic, spre a-și cere hârtiile lor de liberare. Dar nici gând! În această regiune, omul liber moare de foame și nu Societatea Națiunilor e în măsură să-i dea de mâncare. Atunci, bineînțeles sclavul preferă să rămâie sclav. Pe urmă, stai să vezi: în Camerun, sub protectoratul francez, „sclavia de familie“ scade, dar picătură cu picătură. Liberi de drept, mii și mii de sclavi, înlănțuiți de „puterea obicinuiței“, rămân de fapt în sclavia lor, fiind deocamdată satisfăcuți că nu mai au, de aci înainte, teama că vor fi vânduți, schimbați, bătuți măr, sau uciși, la bunul plac al stăpânului lor. O, desigur, cuvântul „*liberare*“ e frumos, mișcător. Dar nu-mi veni să-mi ceri ca să fie aplicat prea brutal. Iată, să luăm pe sclavii *Masarwa*, din rezerva *Bamangwato* (protectoratul Behuanaland). Sunt niște oameni cari rar pot număra până la patru și cari sunt cu desăvârșire incapabili să-ți spuie numărul propriilor lor copii. Dacă le impui liberarea imediată, vei vedea rezultatele. Pot pune rămășag, zece contra unu, că se vor întoarce deadreptul la canibalism, dupăcum s'a întâmplat în Liberia. Neavând stăpâni cari să le dea



In regiunile unde mai e în vigoare statutul legal de sclavie, fugarul care ar fi prins, este adesea omorât cu lovituri de bici.

de mâncare, au început să se mănânce unii pe alții.

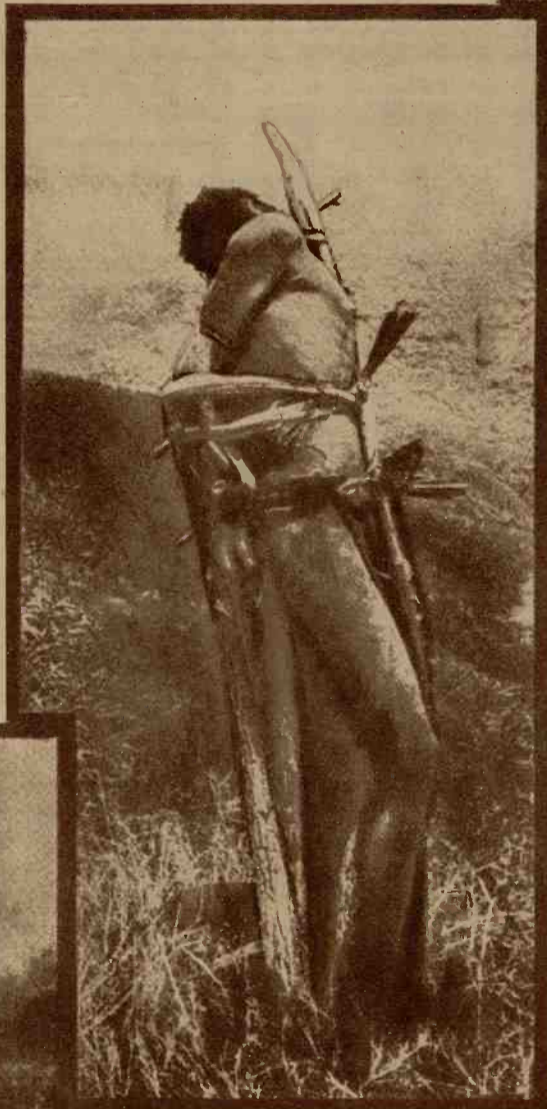
* * *

— Mai sunt triburile *Abeed*, care, în Palestina, din toate timpurile, slujesc ca sclavi triburilor beduine. Acești oameni sărmani, se văd siliți, când sunt în slujba unui trib sărac, să-și „închirieze” copiii. Înainte de a le impune o liberare cu totul nedorită, n'ar trebui să li se procure mijloacele de existență? Crede-mă, formele de sclavie, actualmente în vigoare, sunt nenumărate. În Africa, în Asia, în America Centrală, „intrarea la stăpân”, a unui datornic, sau a copiilor unui datornic, „șerbia”, sclavia pentru datorii, se mai păstrează și funcționează la fel ca altădată. Crezi că toate aceste instituții pot fi suprimate, dintr'o trăsătură de condei? Nu-ți face iluzii. Problema represiunii sclaviei clandestine și suprimarea treptată a numeroaselor forme de sclavie... să spunem tolerate, constituie totuși o întreprindere uriașă, de lungă durată, a căror numeroase ramificații se întind dela punctul central al Genevei, până în regiunile cele mai îndepărtate ale globului. Și, te asigur, că funcționarii cari se ocupă de acest departament, nu sunt sinecure!

O EXPEDIȚIE ÎMPOTRIVA SCLAVAJULUI

Aflu că metodele de combatere ale Societății Națiunilor sunt foarte simple:
— Lumea, în care mai există încă sclavia, e împărțită în două părți: *state*

abolitioniste; state conservatoare. Din toate puterile sale, Societatea Națiunilor stăruie, pe lângă statele abolitioniste să grăbească, pe cât se poate, liberarea progresivă a indivizilor, cari mai sunt în stare de sclavie, *de fapt*. Și comisia ei specială cooperează cu râvnă, la represiunea vânzării și exploatării clandestine. În ceea ce privește statele conservatoare, Societatea Națiunilor se străduiește să le atragă — dându-le drept pildă pe vecinii lor — să adere la



convențiunea împotriva sclavajului, care întrunește, până azi, 47 de state. În această secțiune discursurile, sunt înlocuite prin acțiune. Fă-ți o idee: India, care a aderat la convenție, a formulat rezerve, în ceea ce privește anumite regiuni depărtate și cu greu de ajuns, la frontiera *Assamului* și a *Birmaniei*, unde sclavajul totalitar se practică, cu ajutorul procedeelor teroriste. De fapt, raporturile care parvin din aceste zone blestemate,

ca niciun membru al coloanei să nu se înapoieze viu, în tabără. Funcționarul răspunde, fără să se intimideze:

— Dacă vom găsi un singur sclav, la Pangsha, când vom sosi, vom da foc satului.

În timpul celor cinci zile de drum, care-i despart încă de Pangsha, coloana de pedeapsă e nevoită să facă față la numeroase atacuri violente, să se ferească de curse, dintre cele mai viclene: drumuri semănate cu „panjis” (vârfuri de bambus împlântate în pământ), cărări din munte la marginea prăpăstiilor, minate, fântâni otrăvite, dușmănia locuitorilor. Coloana își ridică răniții și înaintează cu îndârjire. La oarecare depărtare de centrul de sclavi, comisarul adjunct și oamenii săi întâlnesc grupuri de sclavi, pe cari traficanții, cuprinși de

panică, au hotărât, înșfârșit, să-i libereze. Acești nenorociți, galbeni de spaimă, au o înfățișare jalnică. Sdrențele lor rău mirositoare, rănilile, trupurile lor scheletice, dovedesc viața de iad pe care au dus-o. În turma sărmană, copiii, cari aveau să fie schimbați cu boi sau porci... Antislavagiștii află că traficanții s'au retras la marginile satului principal, ducând cu dâșii sclavii — bărbați și femei — ostateci, pe cari au hotărât să nu-i puie în libertate. Atunci, după ce-au trimis cel din urmă ultimatum, rămas fără efect, coloana atacă, pune mâna pe Pangsha și o jumătate oră mai târziu, satul care a fost evacuat cu lovituri de biciușcă, devine o torță uriașă.

Traficanții au înțeles. Ei liberează pe prizonierii lor și aleargă să ceară „*aman*” (grație).

În câteva rânduri scurte, șeful coloanei își face raportul:

„Expediția reușită deplin. Toți sclavii au fost liberați și redați familiei, sau prietenilor lor. E de presupus că această regiune nu va mai suferi, multă vreme de aci înainte, de terorismul traficanților de sclavi”.

SCLAVIE DEGHIZATĂ

Acțiunea împotriva sclaviei, a Societății Națiunilor, e neobosită. Sub influența sa se fac liberări pe echipe și liberări individuale. Pretutindeni, observatori stabilesc, pentru comisiunea specială, rapoarte pline de rezultate pozitive.

În Arabia lui Saud, nu mai sunt sclavi, în mod oficial. Aceasta nu înseamnă că scurta conversație pe care o voi povesti îndată, să nu fie recentă și absolut autentică.

— Sunt — spune unui negru, un funcționar alb — sunt inspectorul B..., însărcinat să descopăr sclavia clandestină, în această regiune. Stăpânul la care slujești, declară că nu ești sclav. E adevărat?

Negrul — e un etiopian, numit Olulu Ibn Sakallu, născut la Sipayo — afirmă că stăpânul său a spus adevărat. Dar inspectorul e sceptic.

— Dar semnele astea de bici, proaspete încă, pe spinarea ta? Stăpânul tău obicinuieste să se poarte astfel cu oamenii liberi? Haide, mărturisește mai bine că ești sclav. Nu e nici o rușine într'asta. Ascultă-mă, nu trebuie să-ți fie teamă că stăpânul tău se va răzbuna. Dacă vrei, poți să te refugiezi la Legația Britanică, la *Djeddah*, unde ți se vor face hârtiile de eliberare, cum s'au făcut pentru mulți dintre camarazii tăi. Olulu Ibn Sakallu e un vechi om liber. Adică — spre a spune la fel cu stăpânul său — nu e o „bestie sigură”, cu mentalitatea sa de „sclav capturat”, cu acele blestemate tendințe de revoltă, acele avânturi spasmodice, către libertatea de



sunt în spăimântătoare. Traficanții organizează razii, distrug sate întregi, prind pe locuitori și îi fac sclavi. Cei cari se opun, sunt torturați îngrozitor. Sunt jupuiți de vii, li se scot ochii, li se smulge inima, sunt înjunghiați și li se înfășoară intestinele, în jurul unui băț. Sunt umpluți cu paie... aceste grozăvii trebuie să ia sfârșit. Deși aceste teritorii se găsesc în „zona rezervată”, s'a hotărât trimiterea unei expediții contra sclavajului.

Sub ordinele unui comisar adjunct, din *Naga Hills*, două plutoane și jumătate, din regimentul al treilea de infanterie, din *Assam*, comandat de maiorul Williams și 360 de hamali, au format o coloană și au plecat din *Mokokchung*, îndreptându-se spre satul sclavagist *Pangsha*, plin de traficanți, cari terorizează regiuni imense. În a treia zi de marș, conducătorul coloanei primește un mesaj, din Pangsha. Înștiințat în mod misterios de plecarea expediției, traficanții aduc la cunoștința comisarului adjunct, că sunt hotărâți să-l împiedece să-și urmeze calea, și că și-au luat toate măsurile,



care l-au lipsit traficantii înarmați, în 1928, an când a fost răpit din Sipayo, prins cu lanțul de gât și de piciorul stâng și aruncat, claie peste grămadă, cu alți tovarăși, într'o corabie, unde, în timpul călătoriei, a fost hrănit numai cu rămășițe și lepădături din abatoare. Astăzi, aparține acelei categorii de sclavi, pe cari numai teama îi ține la stăpânul lor. Asemenea oameni e deajuns să-i găsești, să-i asiguri că nu vor păți nimic, ca să se elibereze ei singuri, din mizeria în care se află. Trebuie să arătăm lucrurile așa cum sunt: dacă Societatea Națiunilor n'ar fi existat, Olulu Ibn Sakallu și numeroșii săi tovarăși, cari de zece ani au găsit refugiul și liberare la Legația Britanică din Djeddah, ar mai fi și astăzi la stăpânii lor, muncind din greu, având o hrană mizerabilă și pedepsele cele mai crude — parte convenită pe lumea aceasta „sclavilor capturați”.

ISPRAVILE TRAFICANȚILOR ȘI DEȚINĂTORILOR DE SCLAVI

Un lucru e sigur, ori cât de înceată ar fi liberarea ființelor umane, care se mai găsesc încă în stare de sclavie, numărul lor descrește totuși, în fiecare an. Dar lupta e grea. În fiecare clipă, serviciile de urmărire descoperă traficantii, cari se înverșunează în a reinvia negoțul de sclavi, desvăluiesc fapte care arată că mentalitatea sclavagiștilor nepedepsiți nu s'a schimbat cu o iotă — fie că e vorba de indigeni înfeudați la obiceiurile lor seculare, fie de europeni, lacomi de a preface în bani, turma de oameni.

Răpite de traficantii cari lucrează în contul negustorilor de sclavi, din protectoratul Aden, fete tinere arabe sunt vândute unor stăpâni cu instinctele crude și bestiale, care le cer supunerea cea mai deplină, la toate capriciile lor. Aceste tinere, mai totdeauna, sunt la o extremă sau la alta: unele se resemnează cu moliciune; altele se revoltă, ca niște furii, asemenea acelei mici N., în vârstă de 14 ani, o fetiță rebelă, care adusă la noul său stăpân, îl mușcă, îl sgârie și căzând în cele din urmă pe mâinile unui servitor, care trebuia s'o îmblânzească, îl înnebuni pe jumătate, prin izbucnirile ei furioase, îl făcu să-și piardă capul, până într'atâta, încât în cele din urmă o răsturnă brutal pe genunchi și îi reteză capul — apoi dispăru în deșert, urmărit de un detașament din acei vânători de oameni, cari au reputația că aduc înapoi pe cel căutat, mort sau viu.

În *Hadramaut* (Arabia meridională) abolirea sclavaului ajunge cu greutate — în 1938 — la prima sa etapă. Rămâneți liniștiți, nu mâine toți

sclavii din această regiune se vor transforma în oameni liberi. Deocamdată se îmbunătățește prezentul, organizându-se înregistrarea *sclavilor actuali*. Fiecare stăpân încearcă bineînțeles să amâne îndeplinirea acestei formalități, fie neglijând-o, fie spunând că a pierdut „titlurile ale de proprietate”. Se luminează însă, oarecum, siitorul, liberându-se, dela naștere, copiii de sclavi, vari apartin, de aci încolo, bieții copii, părinților cor și *interzicându-se importul, crearea, cumpărarea și vânzarea de noi sclavi*.

Dar cine spune prohibiție, spune și contrabandă: în cazul nostru „sclavie într'ascuns”. O caravană de oameni capturați, bărbați și femei, trimiși de către traficantii, printre cari se află o femeie albă, lacomă de bani și de viață periculoasă, e semnalată la frontieră. Un pluton de polițiști, trimiși în întâmpinarea caravanii, izbutește s'o inconjoare. În momentul în care traficantii socot partida pierdută, inspirându-se din zicătoarea că numai morții nu vorbesc — ei încep un masacru metodic, cu câte un glonte explosiv de fiecare cap al victimelor lor, îngrozite de spaimă.

Statele malaeze, care nu sunt în federală, admit sistemul „*muitsai*”-elor, acele „*femei la toate*”, obținute prin cumpărare, prin dar, sau prin moștenire, a căror înscriere la poliție, este însă obligatorie. În ciuda controlului, foarte riguros, care se exercită asupra acestor sclavi, sunt nenumărate cazurile, când stăpâni nemiloși au maltratată, torturată și uneori chiar asasinată, pe aceste nefericite — a căror vârstă variază dela 12 la 18 ani — care au avut nenorocirea să cadă pe mâna lor. Și încă moartea violentă nu e nimic, în definitiv. Dar ce să spunem despre torturile îndurate de către acea *muitsai* liberată, al cărei certificat medical îl reproduc aci, fără să schimb un cuvânt, regretând că, din lipsă de spațiu, nu pot cita decât acest exemplu, dintr'o sută:

„Copilul are numeroase echimoze și cicatrice profunde, pe tot trupul și pe membre. Cicatricile provin din arsuri. *Muitsai*a are ochii învinețiți. Arcada stângă e spartă. Obrazul stâng e crăpat de tăietura unui cuțit. Capul ei, din care s'a smuls o parte din păr, nu e decât o plagă supurantă. Numărul considerabil de echimoze și cicatrice și faptul că ele sunt de date foarte diferite, permit să tragem concluzia că a fost supusă unui tratament de tortură sistematic, vreme de mai multe luni”. Datorită activității și presiunilor exercitate de către Societatea Națiunilor, numărul acestor *muitsai* — care se cifrează încă, în Extremul Orient, la zeci de mii — descrește cu repeziciune.

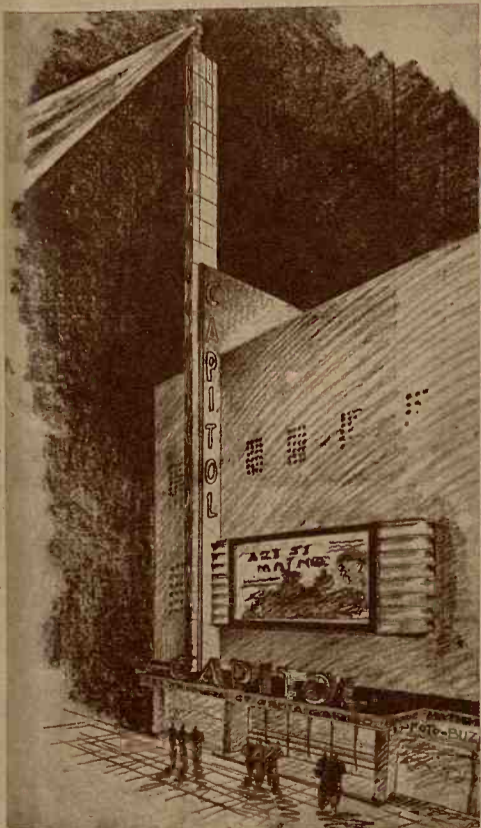
PENTRU

VACANȚA VĂ ECHIPAȚI



BULEVARDUL ELISABETA
SE MODERNIZEAZĂ

ȚINUTURILE PITOREȘTI ALE ȚĂRII



NOUA FAȚADĂ A
CINEMATOGRAFULUI
„CAPITOL”



Parcul Părăul Rece, lângă Predeal

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

Radio-Adeverul

MEREU RESPIRAȚIE PLĂCUTĂ

Fie seara la culcare, fie dimineața la deșteptare, întotdeauna veți avea o bucurie întrebunțând Pasta de dinți NIVEA. Pasta de dinți NIVEA înviează respirația.

A APĂRUT

MAGAZINUL

PE GUSTUL DV

*La Vulturul de Mare
cu preștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & C. S.A.

STR. BAZACAI / STR. CAROL 76-78-80-82 / STR. HALELOR 21

CITIȚI

AVENTURA

Collecția romanelor de aventuri.

CITIȚI

ADEVERUL LITERAR ȘI ARTISTIC



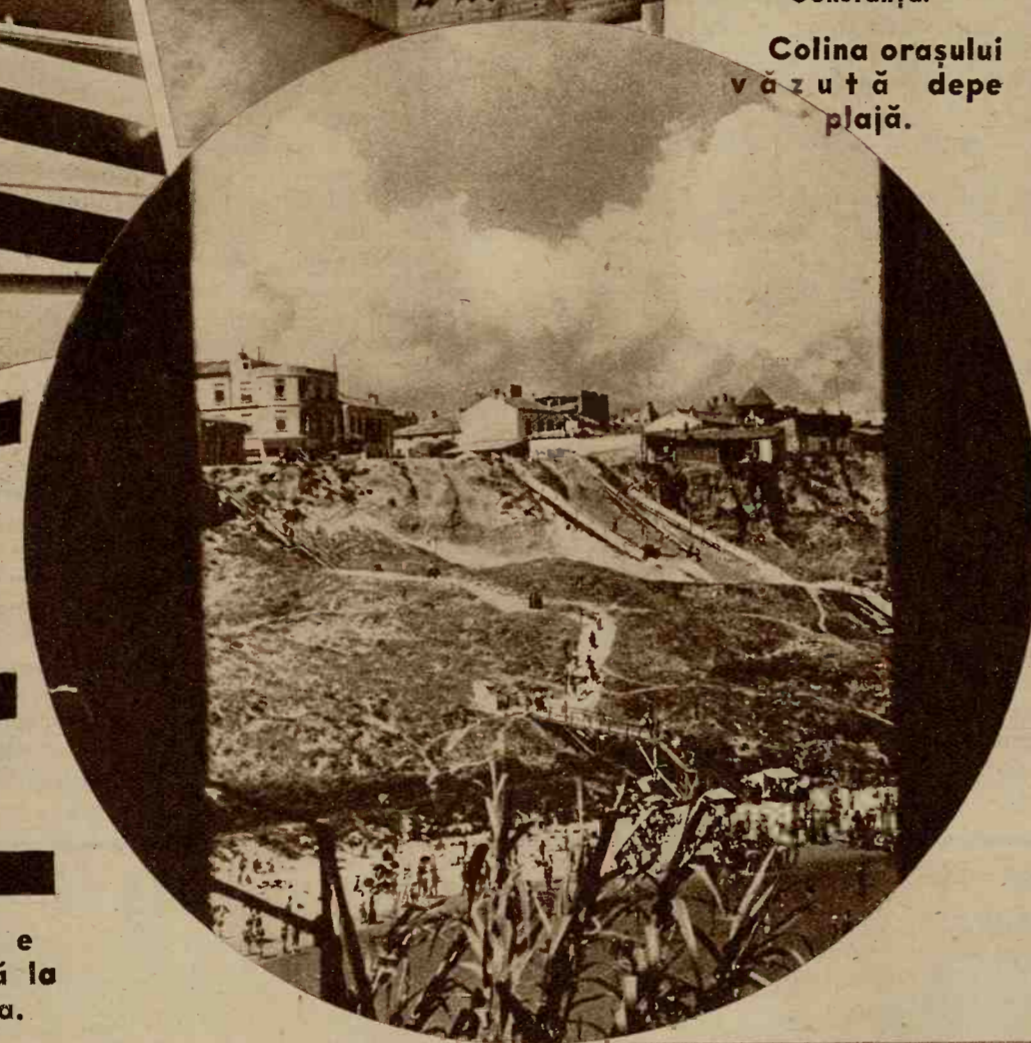
Pe terasa „Salvamar”-ului.



In niciun an n'a fost atâta lume pe plaja Mării noastre. Afluența e datorită aspectului tot mai european pe care-l are țărmul dobrogean al Mării Negre. În puține țări, marea are maluri mai potrivite pentru băi de nisip, ca la noi. Dela Constanța până la Mangalia se vor desvolta — cu siguranță — tot mai înfloritoare, stațiunile balneare. Că îmbunătățirile ce se aduc an de an, drumurile care se fac, legătura de cale ferată, hotelurile, instalațiile de băi și-acum în urmă — cu proiectul de a se aproviziona cu apă întreaga Dobroge, este neîndoios că România va atrage în timpul verii, un număr imens de vizitatori străini, din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria — țări cari nu au ieșire la mare, sau nu au plaja

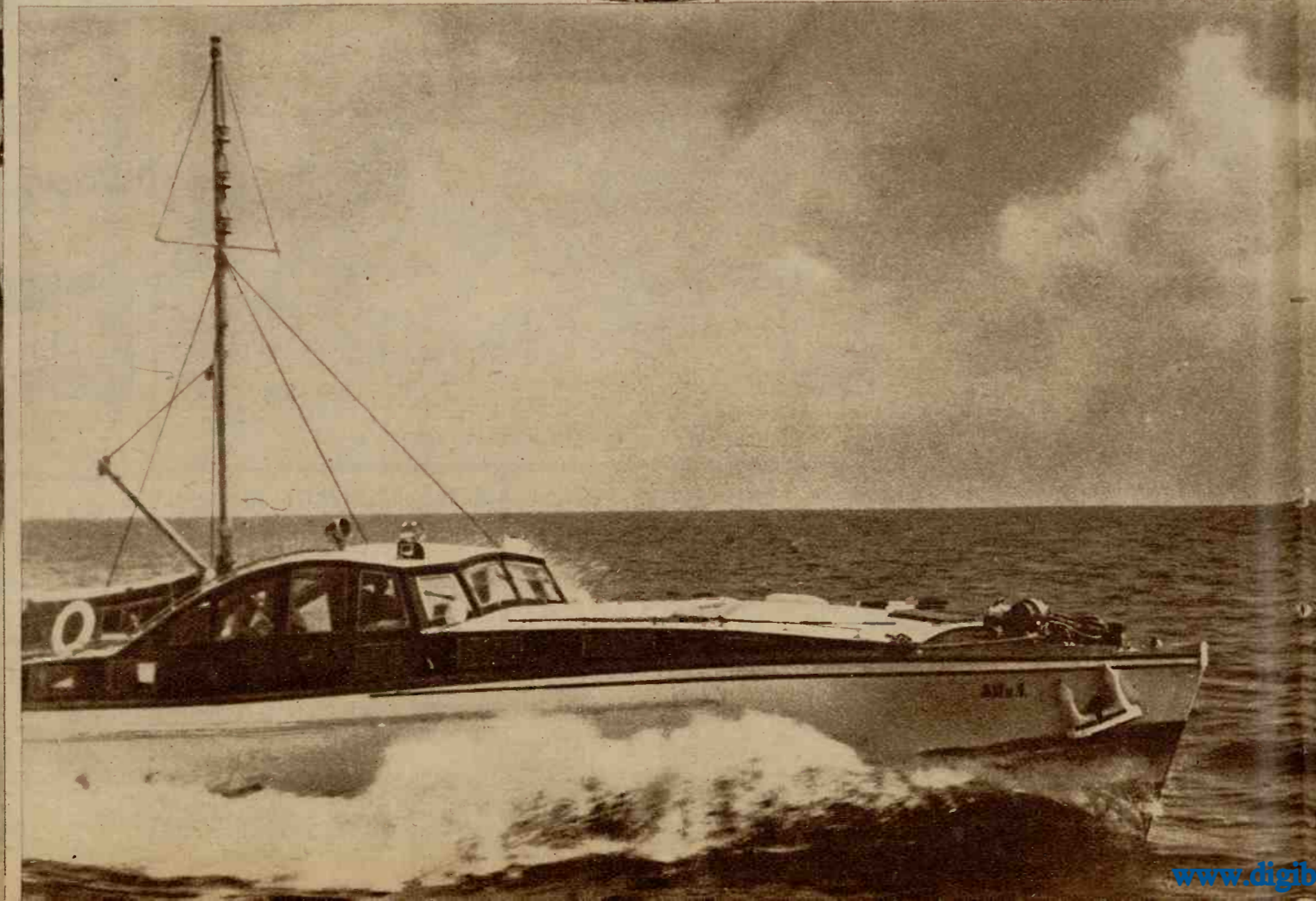
După zierele dela chioșc se poate constata împestrirea de neamuri din Constanța.

Colina orașului văzută depe plajă.



LAMARE

L u m e cosmopolită la Constanța.



Idilă pe soare, la marginea mării.

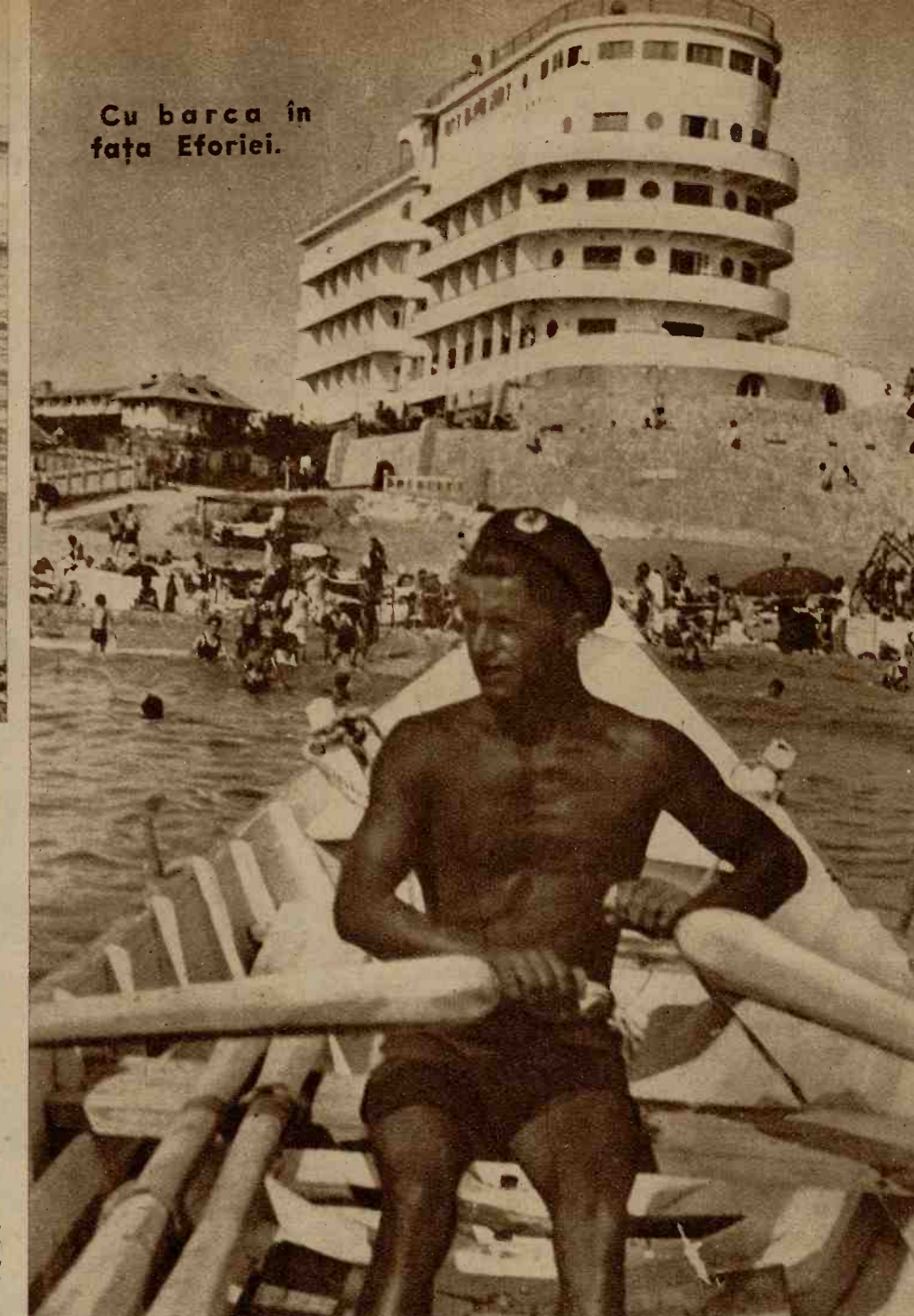
Spintecând unda mării.



Mângăiat de razele soarelui și de briza mării, trupul plâpând se desvoltă în voie.

Însorită și caldă, nisipul fin și frumusețea țărmurilor românești. Deocamdată, amestecul de civilizație și orientalism, pe care-l mai au stațiunile noastre dela mare, sunt de un pitoresc încântător. Am adunat în aceste pagini, câteva instantanee, care să infățișeze viața în timpul verii, în stațiunile balneare.

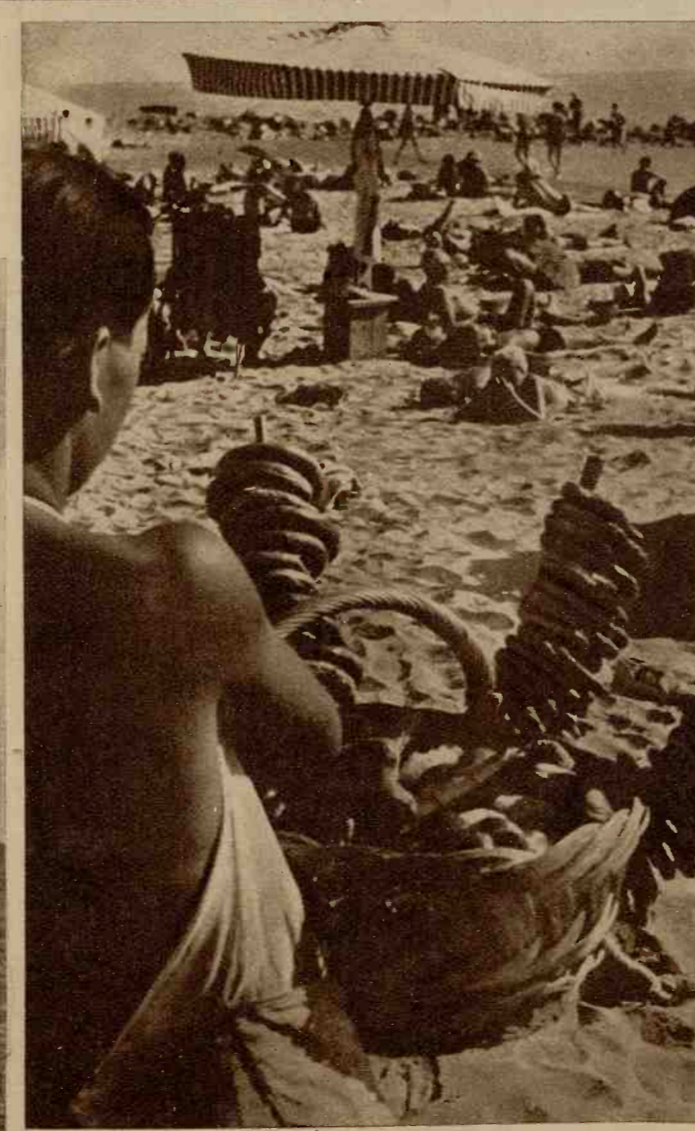
Vănzătorul de covrigi, pe plajă, e îmbrăcat și el în costum de baie.



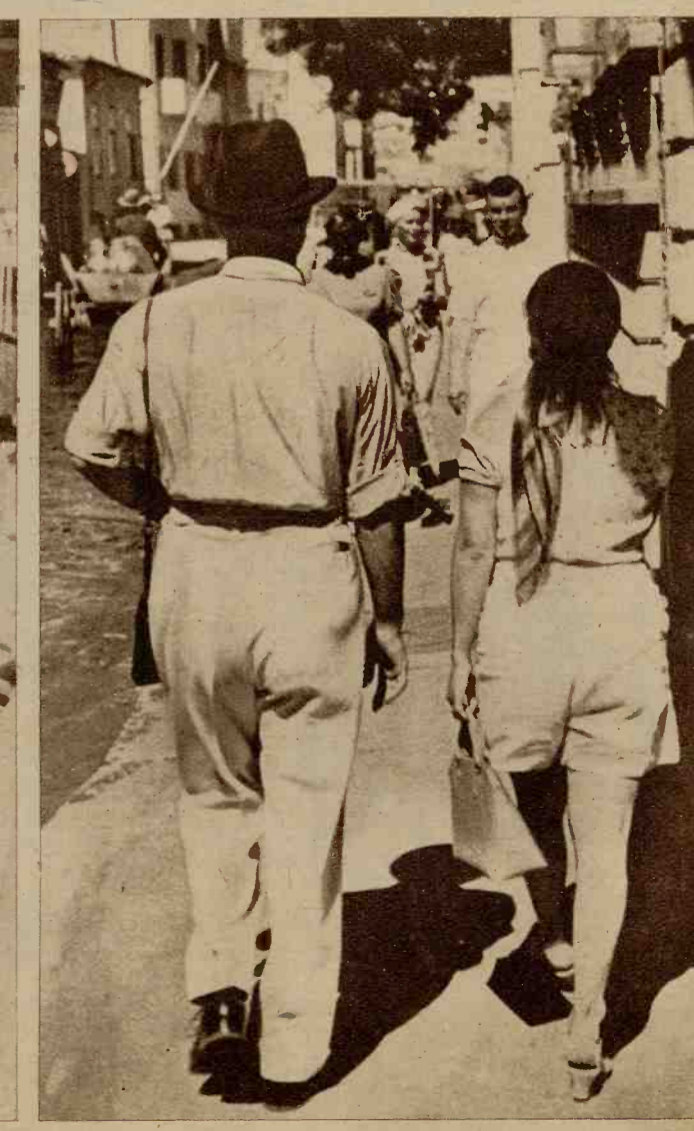
Cu barca în fața Eforiei.

În port, paznicii vamali sunt marinari. Infățișarea lor este grațioasă și contrastează cu severitatea armei pe care o țin în mână.

Vizitatorii stațiunilor balneare, în costumele lor sumare, sunt nepăsători față de căldurile excesive care copleșesc pe cei din Capitală.



(Foto E. Grosaru)



CINE DISPUNE DE SOARTA JAPONIEI?

ARMISTIȚIUL s'a încheiat. Tunurile au încetat să mai bubuie, gloanțele nu mai fac ravagii... Cât timp va dura oare această pace, încheiată după ce mii de oameni și-au jertfit viața, pe frontul ruso-japonez? Oricum, evenimentele din Extremul Orient continuă să fie centrul atenției întregii lumi.

Organizațiile secrete ale Japoniei i-au făurit faima de țară misterioasă. Printre acestea, un loc deosebit îl ocupă, prin influența pe care o axercită, organizația secretă „Dragonul negru”, ale cărei ramificații au trecut de mult, dincolo de granițele Japoniei.

„Dragonul negru” și-a propus, drept unica țintă, eliberarea Asiei... Cum și prin ce mijloace activează această organizație misterioasă, pentru atingerea scopului fixat?

RĂZBOIUL A FOST ANUNȚAT ÎNCĂ DE ACUM 3 ANI

Un ziarist francez a avut, acum 2-3 ani, ocazia să ia un interview, bătrânului Toyama Putsury, celebrul conducător al misterioasei și puternice organizații japoneze, ce se ascunde sub numele de „Dragonul negru”.

Toyama a vorbit — cu o rară competență — ziaristului francez, despre situația internațională și despre atitudinea Japoniei, față de diferite țări. Când discuția a ajuns la Rusia Sovietică, bătrânul conducător japonez a declarat:

— Nu cred în posibilitatea realizării unei înțelegeri amicale între noi și Rusia Sovietică. Cu U. R. S. S. trebuie să ne luptăm și cât mai repede.

Și apoi adaugă:

— Noi nu vrem să luptăm cu Rusia, ci numai cu comunismul de acolo. Nu putem suferi nedreptatea și agresivitatea. Regimul comunist este nedrept, iar guvernul sovietic se arată a fi agresiv, în relațiile sale cu Japonia. De aceea trebuie să-l suprimăm!

Trupe japoneze, după o victorie.

PACEA SAU RĂZBOIUL ÎN EXTREMUL ORIENT DEPIND DE AGENȚIA SECRETĂ „DRAGONUL NEGRU”. UN PRIM MINISTRU CARE ȘI-A ÎNCEPUT ACTIVITATEA POLITICĂ ÎN CALITATE DE SPION.



Ministrul Koki Hirota, premierul japonez, care și-a început cariera ca membru al asociației „Dragonul negru” și tatăl său, care cu toată vârsta înaintată își continuă activitatea în asociațiile secrete naționaliste.

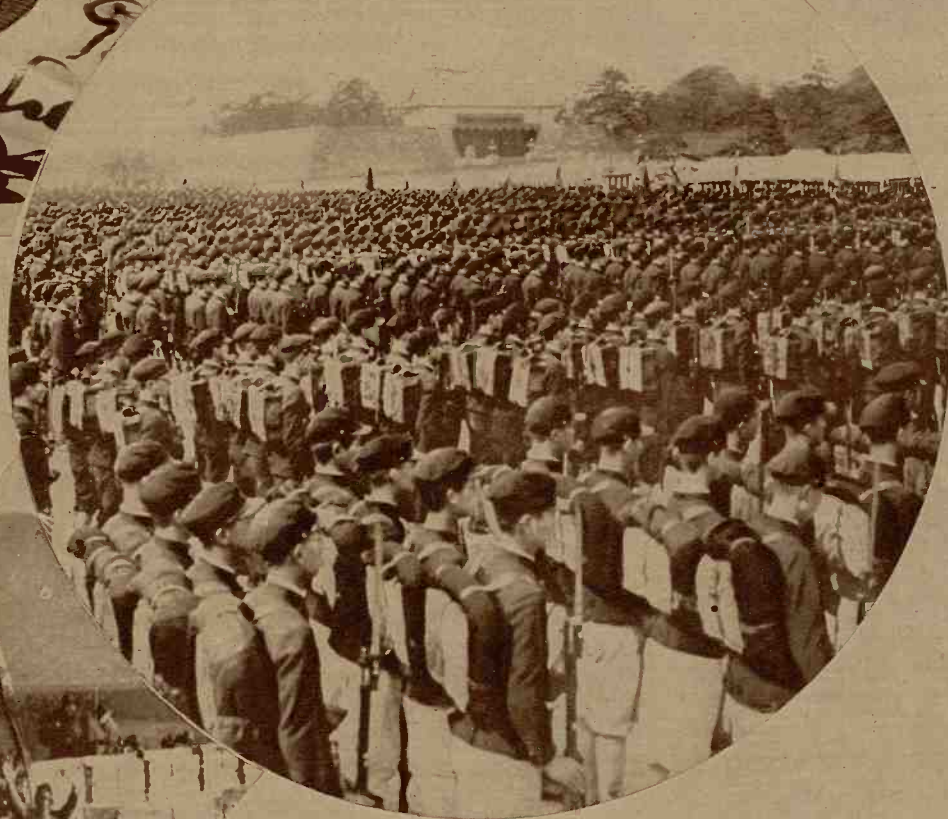
Această declarație a bătrânului conducător al celei mai puternice organizații secrete, nu numai din Japonia, dar chiar și din întreaga Asie, capătă abia azi întreaga ei semnificație și explică — întrucâtva — cauzele incidentelor, aplanate deunăzi, aruncând în același timp, o nouă rază de lumină asupra relațiilor ruso-japoneze.

CUM A LUAT FIINȚĂ ORGANIZAȚIA KOKIURUKAY

De fapt numele puternice organizații secrete din Japonia, n'a fost totdeauna „Dragonul negru”. La înființarea organizației, fondatoriile au numit-o „Kokiurukay”, adică *dincolo de Amur*. Această denumire ascundea întregul program de lucru al organizației.

Asociația Kokiurukay a fost înființată în primii ani ai acestui secol, în preajma războiului ruso-japonez. Câțiva tineri patrioți japonezi, având de conducător pe Toyama și Uskida, analizând situația din interiorul țării lor, au hotărât să înființeze o puternică organizație patriotică secretă, care să se folosească de toate mijloacele, pentru a influența masele largi ale populației și să impună opiniei publice și conducătorilor țării, un nou punct de vedere, tabilit de tânăra organizație. Și cum problema principală a momentului o constituiau relațiile dintre Japonia și Rusia, ce se epropia de Mandciuria, Coreea și Port Arthur, întemeetorii organizației secrete i-au dat numele de „dincolo de Amur”. Dar această denumire nu suna bine la urechea maselor, obicinuită cu nume mai sonore, mai magice, mai misterioase. Nu trecu mult și în masele largi ale populației, organizația Kokiurukay deveni cunoscută, sub numele de „Dragonul negru”. Acest nume, ca și numele bătrânului Toyama, este nu numai cunoscut, dar respectat în Japonia și în tot Extremul Orient

Formațiuni paramilitare ale tineretului japonez.



în China, India, Tibet și Mongolia. Și dacă membrii, prietenii și simpatizanții organizației îi pronunță numele cu evlavie și respect, dușmanii îl pronunță cu groază și tremură de frică, la auzul acestei denumiri.

„Dragonul negru” nu este o organizație religioasă, deși s'ar punea tot atât de bine susține și contrariul. Căci religia acestei organizații este patriotismul. „Binele și strălucirea Japoniei”, binele și strălucirea Mikado-ului”, iată religia membrilor organizației „Dragonul negru”, ca și a membrilor altor organizații patriotice, foarte numeroase, cu denumiri romantice și după părerea noastră, a europenilor, foarte curioase.

„Dragonul negru” nu este nici o organizație politică. Membrii acestei organizații pot avea orice concepții politice; li se cere doar cunoașterea și respectarea unor principii, indispensabile fiecărui bun patriot. „Dragonul negru” nu este nici sectă, nici partid, și nici măcar un organ oficial, sau semi-oficial al guvernului. Este o organizație aparte, ce nu seamănă

cu nici o altă organizație din lume. Este o asociație patriotică activă, care, pentru scopurile sale, naționale și morale, întrebuințează toate mijloacele, posibile și imposibile: influență politică și religioasă, teroare, ba chiar și spionaj, dacă acesta este necesar, pentru „binele și prosperitatea Japoniei“, căci în asemenea caz, scopul scuză mijloacele iar membrii „Dragonului negru“, în asemenea împrejurări, nu știu ce înseamnă mijloace permise, sau nepermise, morale sau imorale.

„Fericirea și binele țării“ este suprema lege a bunului patriot japonez și totul este permis, totul e recomandabil, admis și iertat, aceluia care se conduce după această lege. „Patria este unicul Dumnezeu și trebuie servită fără nici o șovăire“. Aceasta este formula care talmăcește psihologia și morala membrilor „Dragonului negru“. Membrii și agenții celei mai puternice organizațiuni secrete din Japonia, se recrutează din diferitele straturi sociale, dela umilul kuli, până la cel mai înalt demnitar. Și „Dragonul negru“ și-a întins tentaculele invizibile, dincolo de granițele Japoniei, trecând peste munți și văi, peste râuri și oceane.

D. HIROTA ȘI-A INCEPUT CARIERA POLITICĂ CA... SPION

În cabinetul ministerial, ca și în cazarma militară, în mănăstirea liniștită, ca și în căsuțele locuite de duioasele gheishe, prețutindeni „Dragonul negru“ posedă milioane de ochi și urechi sigure, iar la nevoie și mii de mâini curagioase, ce nu se dau în lături, nici dela crimă. Căci ceea ce din punct de vedere formal este considerat, în Occident, drept crimă, din punctul de vedere al moralei japoneze, poate fi un act de înaltă bravură, ce merită toată lauda și poate servi de exemplu demn de urmat. Acum câțiva ani, d. Hirota, primul ministru al Japoniei, și-a publicat memoriile. În destăinuirile sale, d. Hirota a arătat că și-a început activitatea politică, pe timp când abia intrase în universitate și obținuse calitatea de agent secret, al serviciului de informațiuni politice și militare, adică era pur și simplu, un spion. În preajma războiului ruso-japonez, el primi însărcinarea să pătrundă în ținuturile ocupate de armata rusă și să strângă informațiuni, cu caracter general și militar. Viitorul prim-ministru îndeplini cu succes această misiune și de atunci începu strălucita sa carieră, pe care a protejat-o „Dragonul negru“.

Oricât de civilizată ar fi Japonia, moravurile noastre diferă mult de cele ale populației imperiului insular: Puteți oare să vă închipuiți un om de stat din Europa, povăstind cu mândrie patriotică, că și-a început cariera în calitate de spion? Pentru noi, acest lucru pare inexplicabil; pentru un patriot japonez însă, totul pare natural, frumos și demn de imitat.

În Mongolia interioară, japonezii lucrează energic, pentru a forma, în vecinătatea Mandciuko-ului, un stat-tampon Mangokua — imperiul mongolic. Pentru a-și atinge scopul, japonezii atrag de partea lor pe călugării și principii mongoli. Trei din acești principii au refuzat să treacă de partea japonezilor și peste câteva luni au murit, de o boală necunoscută. S'a susținut că cei trei principii au fost otrăviți și că aci este amestecată mâna „Dragonului negru“. Japonezii și mongolii mistici susțin însă că, călugării din mănăstirile misterioase ale Mongoliei cunosc lucruri, în existența cărora, noi europenii nu credem; ei știu blesteme, care rostite de mii de călugări, au putere mai mare decât orice otravă și decât orice lovitură de stilet. Iar călugării din Mongolia se află sub influența nu mai puțin puternică a preotului Sudzuky, care la rândul său, este un adept al „Dragonului negru“.

* * *

Peste capul înalților conducători, pe deasupra puterii armate și aceleia a banului, pe deasupra convențiilor și discuțiilor diplomatice, „Dragonul negru“, prin forța-i misterioasă, dispune de soarta imperiului insular și conduce destinele poporului japonez. Pe buzele tuturor a fluturat și flutură încă întrebarea: „Pace sau războiu în Extremul Orient?“

Iar răspunsul la această întrebare nu-l pot da decât conducătorii „Dragonului negru“, care știu însă să-și păstreze secretele.

L. BICEAI

STUDIO PENTRU FOTOGRAFII ARTISTICE ȘI MODERNE HEDDY LÖFFLER

CALEA VICTORIEI 68
PASAGIUL GENERALA
TEL: 3.07.40

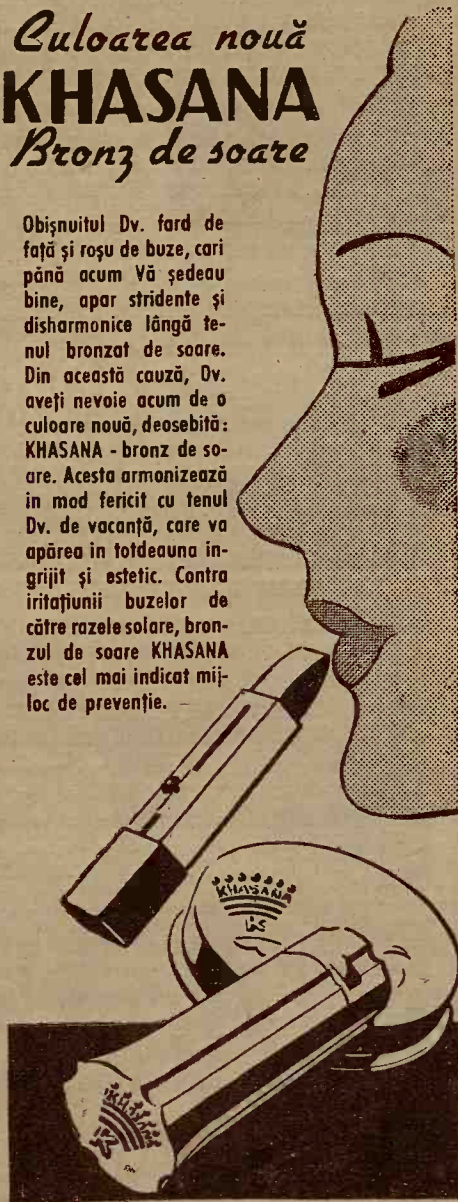
Ce-ți pasă ție, prietene!!...

Tu te faci nevăzut după ce ai adus pruncul. În schimb aici începe misiunea mea! Eu încep prin a-i fortifica pielea fragedă și sensibilă chiar din prima zi. Puterea mea o datorez „Euceritei“, tonicul excelent al pielei.



Culoarea nouă KHASANA Bronz de soare

Obișnuitul Dv. fard de față și roșu de buze, cari până acum Vă ședeau bine, apar stridente și disharmonice lângă tenul bronzat de soare. Din această cauză, Dv. aveți nevoie acum de o culoare nouă, deosebită: KHASANA - bronz de soare. Acesta armonizează în mod fericit cu tenul Dv. de vacanță, care va apărea în totdeauna îngrijit și estetic. Contra iritațiilor buzelor de către razele solare, bronzul de soare KHASANA este cel mai indicat mijloc de prevenție.



Contra transpirației

Asudorov



Se găsește în farmacii, droguerii, parfumerii.

D-na Dr. M. Rabinovici

SPECIALIZATĂ LA PARIS
BOLI DE PIELE

COSMETICA

Ingrijirea tenului
riduri negi, pistrui, coșuri etc.
distrugerea definitivă a părului de
prisos fără cicatrice.

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

PODEOL
contra
transpirației
picioarelor

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM
INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC DR NANU MUSCEL

în cutii originale, conținând 2 buline și numai cu
semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

O lectură pasionantă:

„Romanele Captivante“

În fiecare săptămână un nou roman.

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul nostru“

Cea mai bună și mai frumoasă ilustrație revistă de specialitate.

CĂMINE CULTURALE, DISPENSARE, BĂI PENTRU SĂTENI, DRUMURI EXECUTATE DE TINERETUL PREMILITAR ȘCOLAR, PE ÎNTREGUL CUPRINS AL ȚĂRII

A TRECUT vremea când oamenii așteptau totul dela „stăpânire” și dela intervenția politicianismului. Admirabila organizație — concepută de Suveranul nostru — a muncii de folos obștesc, în care tineretul premilitar dela țară și oraș, înfăptuiește lucrări din cele mai utile, își arată tot mai mult roadele. În anul acesta, de două ori până acum, tineretul a împânzit satele țării, dela un capăt la altul, cu uneltele de muncă pe umăr, stârnind, la început, mirarea locuitorilor, de ceea ce ei se apucau să facă, pentru ca la urmă să aibă nu numai sprijin ci și conlucrarea sătenilor. Cămine culturale, dispensare, băi sătești, troițe la răspântii de drumuri, pentru reînvierea credinței strămoșești, construirea de drumuri sau refacerea celor stricate, iată lucrările ce figurează, în programele taberelor de muncă, pretutindeni unde se simte nevoia acestor lucrări. Am colindat, în vara aceasta, prin mai multe tabere de muncă... Pretutindeni pe unde am trecut, am găsit cea mai mare însuflețire. Nicăeri vreun glas potrivnic: tineretul școlar dela oraș se arăta mulțumit că i s'a dat prilej să trăiască în mijlocul naturii, să cunoască greutățile



În fiecare dimineață, lucrul începe cu ridicarea pavilionului național. (Tabăra Trestieni, Prahova).



Rugăciunea de dimineață, în tabără la Slănic.

sătenilor și munca fizică, despre care până acum nu știau decât din cărți. — „Cât de frumoasă e viața aci la țară!” — îmi spunea un tânăr orășan, student medicinist. „Aer curat, câmpii înflorite, cântece de buciwm... Nu voi uita nicicând zilele acestea, trăite în acest sat, dela poalele munților, departe de mizeriile orașului”.

D. M. CRĂCIUN-MORENI



Cu uneltele pe umăr, pornesc cântând, la lucru. (Tabăra Pășești).



La Slănic Prahova, tinerii premilitari construiesc un dig modern de apărare a stadionului sportiv, construit tot de ei.



Un grup de tineri din tabăra Trestieni, Prahova, în repaus.



↑ Domnul colonel Giurescu, inspector al tineretului premilitar controlează cărămizile, care au fost lucrate de către tineri și puse la soare să se usuce.



← Tinerii din tabăra Pășești, cu domnul colonel Giurescu și căp. Iordache, după lucru.



↑ Tinerii din tabăra Vălenii de Munte, la masă. Domnii colonel Giurescu și primar Arghir inspectează hrana.



← Troiță ridicată de premilitarii subcentrului nr. 7, Ploești, în memoria eroului dela 1877, Grigore Ion, la Mălăești.





4.

5.

6.

7.

Cine-i?

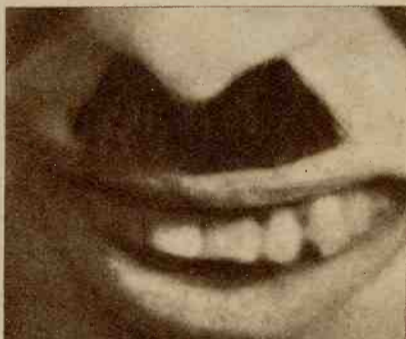


8.



9.

10.



11.

12.

16.



1.



2.



3.

D AÇA fotografii faimoase fac celebri pe oameni, sunt aceste fotografii destul de cunoscute, ca să vă permită să le identificați?

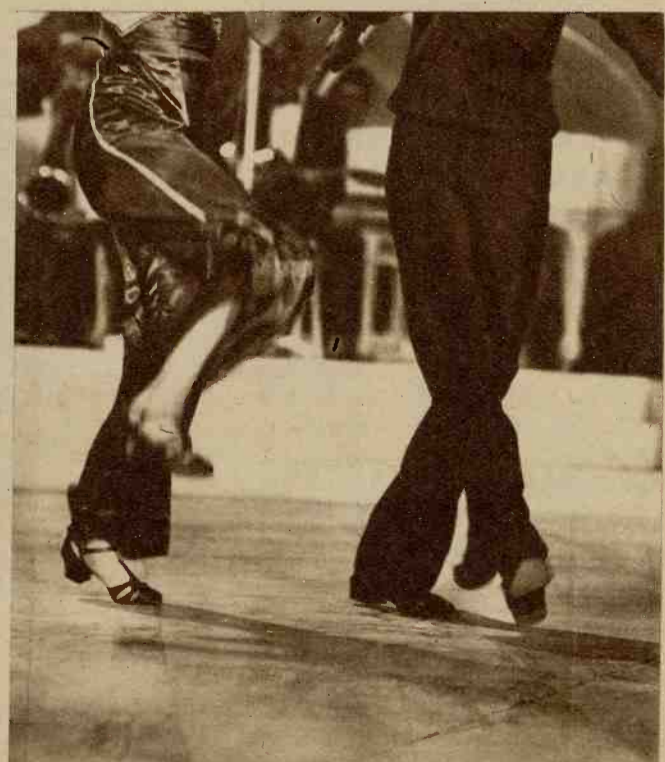
Desigur că le-ați văzut pe toate, de mii de ori. Probabil că ați și spus că sunteți obosit de-a tot vedea pe unele din ele, care nu vă spun nimic nou. Ei, acum încercați, câte din acestea le veți putea recunoaște, când nu vi se oferă, ca să le identificați, decât partea cea mai caracteristică? Incercați jocul acesta, pentru propria dv. satisfacție; vrem să nădăjduim că nu veți greși de fel. Cine-i...? Ca să verificați rezultatul, căutați pagina 18 a suplimentului «De toate pentru toți».



13.



14.

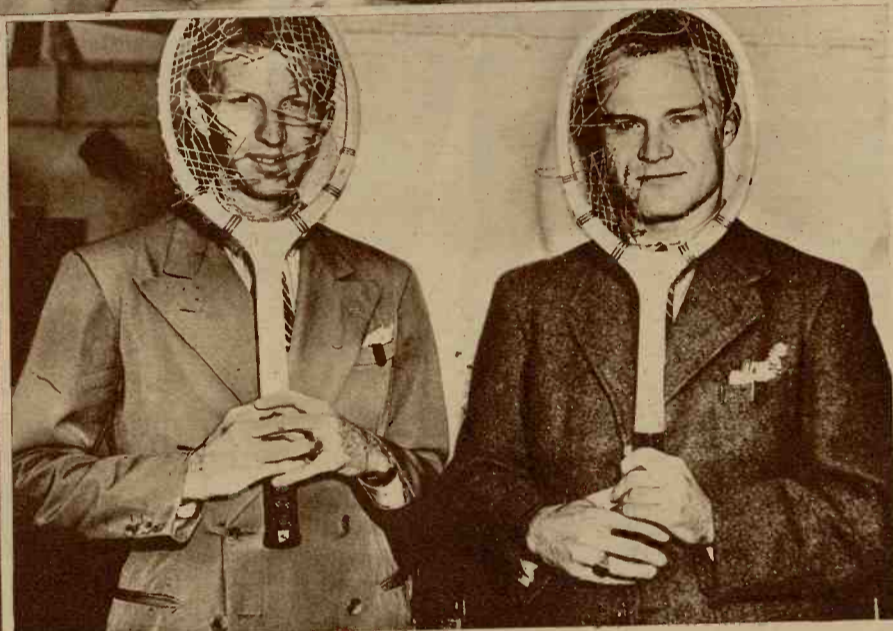
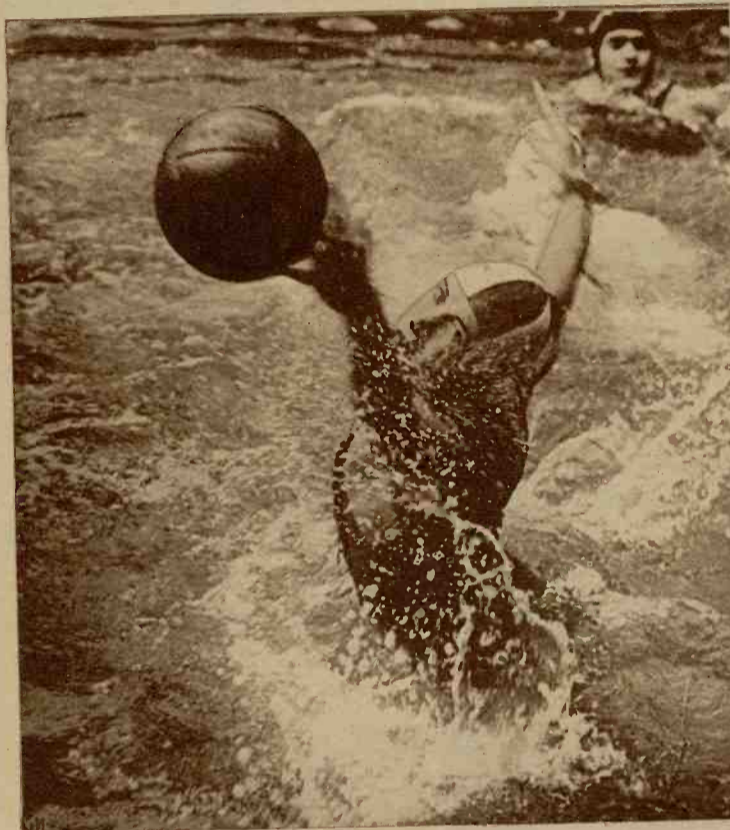
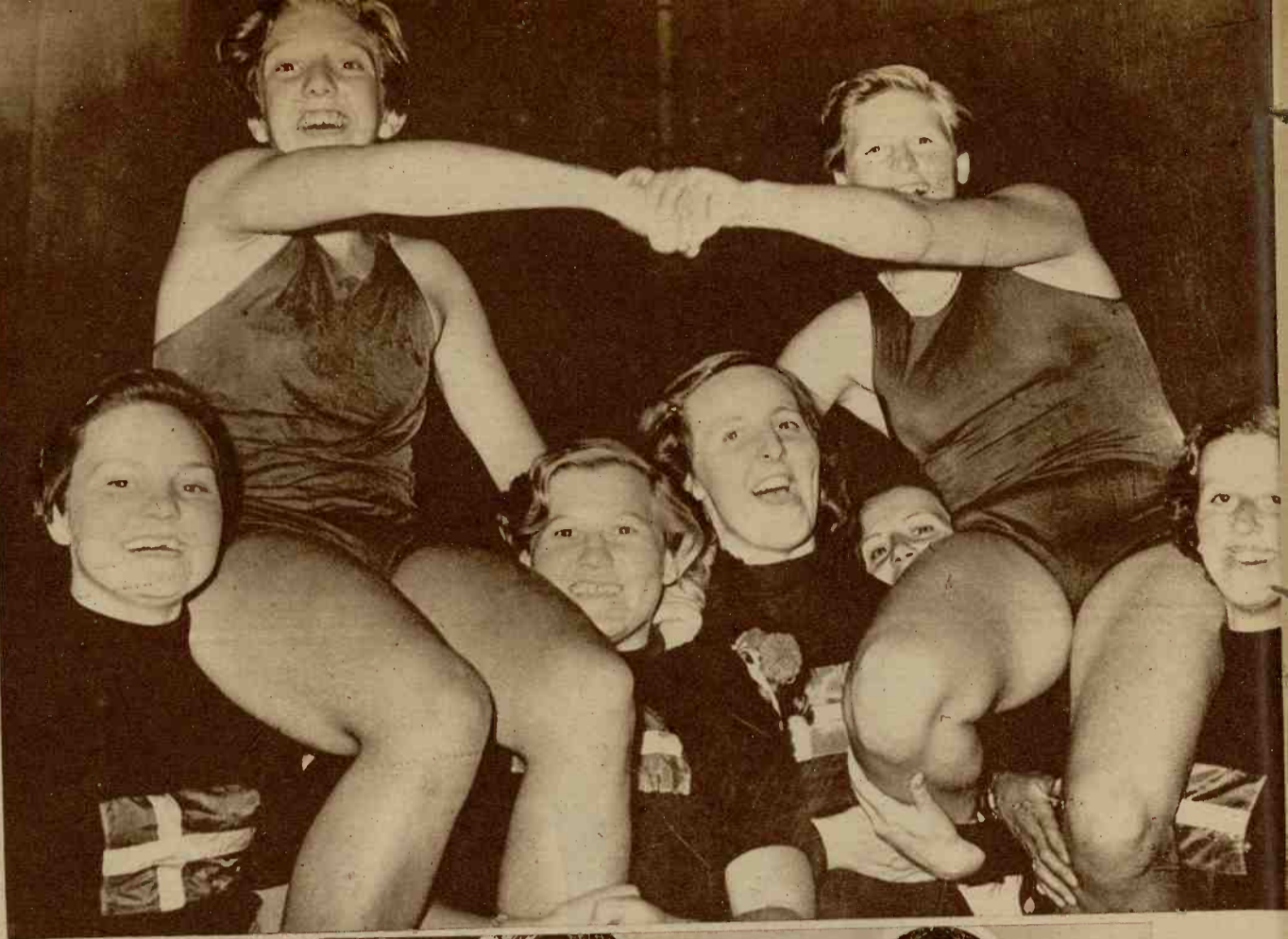


15.

PE MARGINEA SPORTULUI ȘI INTRECERILOR DE TOT FELUL...

UN RECORD BĂTUT LA CĂMPIONATUL EUROPEAN DE ÎNOT

Miss Ragnhild Hveger (dreapta) din Danemarca, deținătoarea recordului mondial de înot și Birthe Ove Petersen, tot din Danemarca, care au ieșit prima și a doua, în cursa de 100 metri liber, la campionatul european de înot, dela Wembley, lângă Londra, în săptămâna trecută. Ambele au bătut recordul european de 67,1 secunde. Le vedem în fotografia noastră, purtate pe umeri, de colegele lor de „team”.



MATCH DE POLO PE APĂ, ÎNTRE ECHIPA FRANȚEI ȘI ITALIEI, LA CĂMPIONATELE EUROPENE DE ÎNOT DIN WEMBLEY.

În fotografia noastră, un splendid salt, executat de DELPORTE (goalkeeper-ul francez, cu ocazia unui atac la poarta sa, în timpul matchului de water-polo Franța-Italia, disputat la campionatele europene de înot din Wembley, Londra.

AȘI AI TENISULUI AMERICAN SE ÎNTORC ACASĂ, CU RACHETELE SPARTE, DAR ÎNVINGĂTORI

Iată-i, în fotografia noastră pe Donald Budge (stânga) regele mondial al tenisului de simplu domni, și partenerul său de dublu, Gene Mako la sosirea în New-York, privind prin coardele rupte, ale celor două rachete, cu care au jucat în campionat.

NOROCOASA CĂȘTIGĂTOARE A ACESTUI CONCURS DE FRUMUȘEȚE VA ÎNCHEIA UN CONTRACT DE FILM

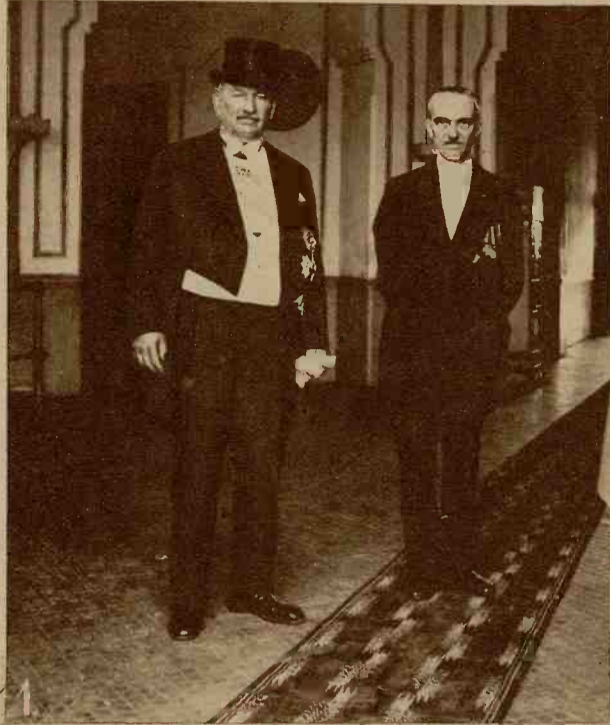
Toate fetele din fotografia noastră au șanse egale să câștige titlul de „Miss Catalina” și un contract pentru film. Ele sunt câștigătoarele celui de al doilea din cinci concursuri preliminare de frumusețe pe plajă, ținute la Santa Catalina Island, California. Dela stânga la dreapta: Joan Johnson, Jeffy Lou Hoover, Marian Murray, Clara Sorenson și Patricia Balto.



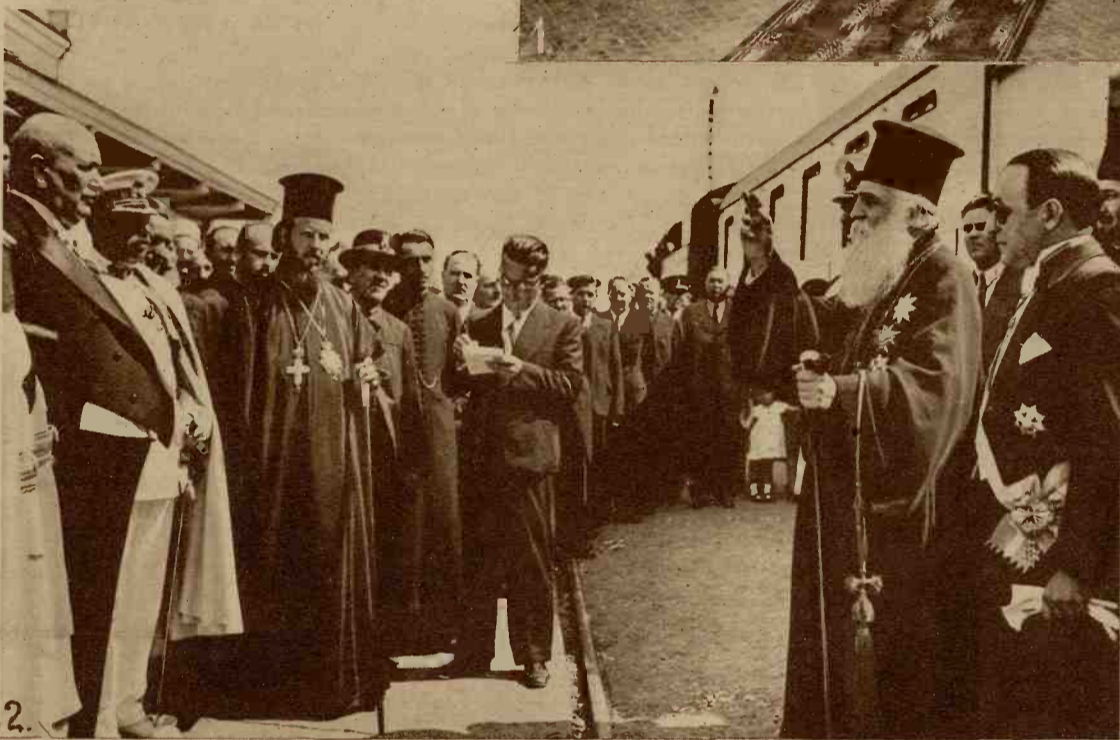
Instalarea rezidenților regali din Mureș și Someș

Săptămâna trecută a avut loc instalarea rezidenților regali, în ținuturile Mureș și Someș. Au asistat la această instalare I.P.S.S. Patriarhul Miron Cristea, președintele consiliului de miniștri, d-l Armand Călinescu, ministru de interne, d-l gen. dr. Marinescu, ministrul sănătății, și P. S. S. Episcopul Colan, ministrul cultelor. În fotografiile noastre, câteva aspecte dela aceste instalări:

1. D-l general Dănilă Papp, rezidentul ținutului Mureș, la instalarea, în Alba-Iulia.



2. În gara din Alba Iulia, I.P.S.S. Patriarhul Miron Cristea dă binecuvântarea sa, d-lui general Dănilă Papp (în stânga, cu capul descoperit) și adunării, la coborârea din tren.



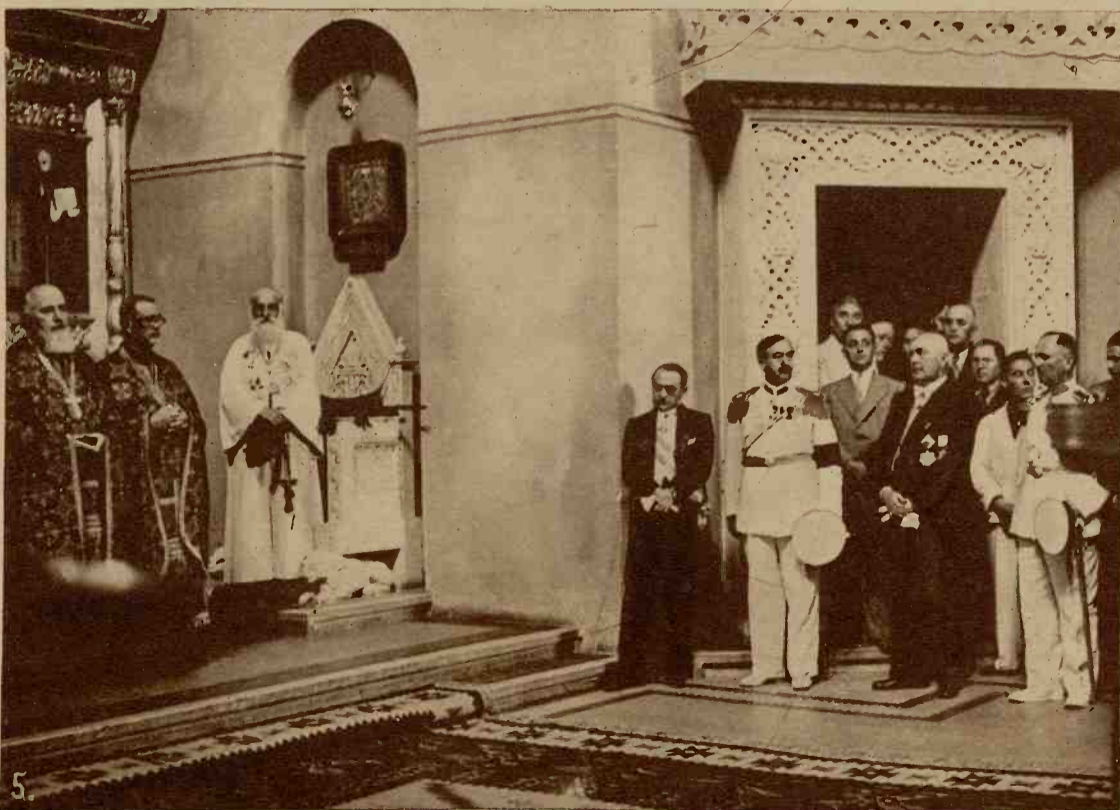
3. Autoritățile, în frunte cu I.P.S.S. Patriarhul și d-l general Dănilă Papp, la instalarea rezidentului regal.



4. I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, având în stânga pe d-l general dr. N. Marinescu, ministrul sănătății, în dreapta pe d-l Armand Călinescu, ministru de interne și d-l general Hanzu, rezidentul regal, în piața Catedralei din Cluj.

5. Slujba religioasă, oficiată la Cluj, cu prilejul instalării rezidentului regal.

6. I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, rostind o cuvântare, la instalarea d-lui general Hanzu, rezident regal, la Cluj. La stânga; d-l general Alexandru Hanzu, rezidentul regal, d-l Armand Călinescu, ministru de interne. La dreapta; P.S.S. Episcopul Colan, ministrul cultelor, d-l general dr. N. Marinescu, ministrul sănătății.



SACRIFICIILE PENTRU COPII

O revistă americană a deschis, printre cetitorii săi, o anchetă, cu întrebarea dacă părinții trebuie să se sacrifice pentru copii. Reproducem și noi aici câteva dintre răspunsurile publicate de acea revistă.

AU fost întotdeauna controverse pe tema, dacă părinții trebuie, sau nu, să facă sacrificii pentru copiii lor. Răspunsul meu la aceasta este un categoric *nu*. Copiii nu apreciază niciodată sacrificiile, ce se fac pentru ei, considerând că li se cuvin, iar când ajung la maturitate, nici prin gând nu le trece

trimit la universitate și nu voia ca „simandicoșii” săi prieteni să vadă că eram niște oameni simpli. Curând, John închiria un apartament, în care se mută singur. La început ne vizita foarte des, dar acum nu-l mai vedem deloc. Iată ce s'a ales din toate sacrificiile noastre. Astăzi suntem doi bătrâni amărâți, cari n'au pe lumea asta decât un doctor îndepărtat și rece, ca omul din lună. E o mare greșală din partea părinților să se sacrifice pentru copii.

* * *

Ca atâtea alte perechi, bărbatul meu și cu mine am avut câțiva

ani de viață comodă și fără de griji, mai înainte de a ne gândi la întemeierea unei familii. Apoi avurăm un băiețel. Noul născut țipa, de-ți lua auzul, până ce-l hrăniam și-l schimbam. Astfel începu sacrificiul nostru.

Douăsprezece luni mai târziu, urmă o surioară. Era un copil foarte bun, dar cu doi țânci în brațe, nu mai puteam ieși nicăieri. Trei ani după aceea, Dumnezeu ne mai dădu o fetiță — un copil splendid. Vreme de doi ani, fu un model de copil. Dar după aceea, o boală grea ne-o trânti la pat. Fetița nu și-a revenit încă și doctorii spun că nu se va mai însdrăveni niciodată. Toate economiile noastre au fost cheltuite, cu această boală, iar sacrificiile continuă. Copilul nu poate fi lăsat neingrijit și prefer s'o dădăcesc eu.

Ceilalți doi copii au acum 11 și 10 ani, iar trebuințele lor se înmulțesc pe zi ce trece, astfel că suntem nevoiți să continuăm seria sacrificiilor. O facem însă bucuros, cu speranța că-i vom vedea într'o zi oameni sănătoși, capabili și cinștiți. Dacă acest vis se va împlini, vom putea spune că strădaniile noastre *au fost din plin răsplătite*.

Deocamdată, sacrificiile pe care le facem, atât eu cât și soțul meu, fac să ne simțim cu mult mai aproape unul de altul decât pe vremea când drumul vieții ni se așternea neted, înainte.

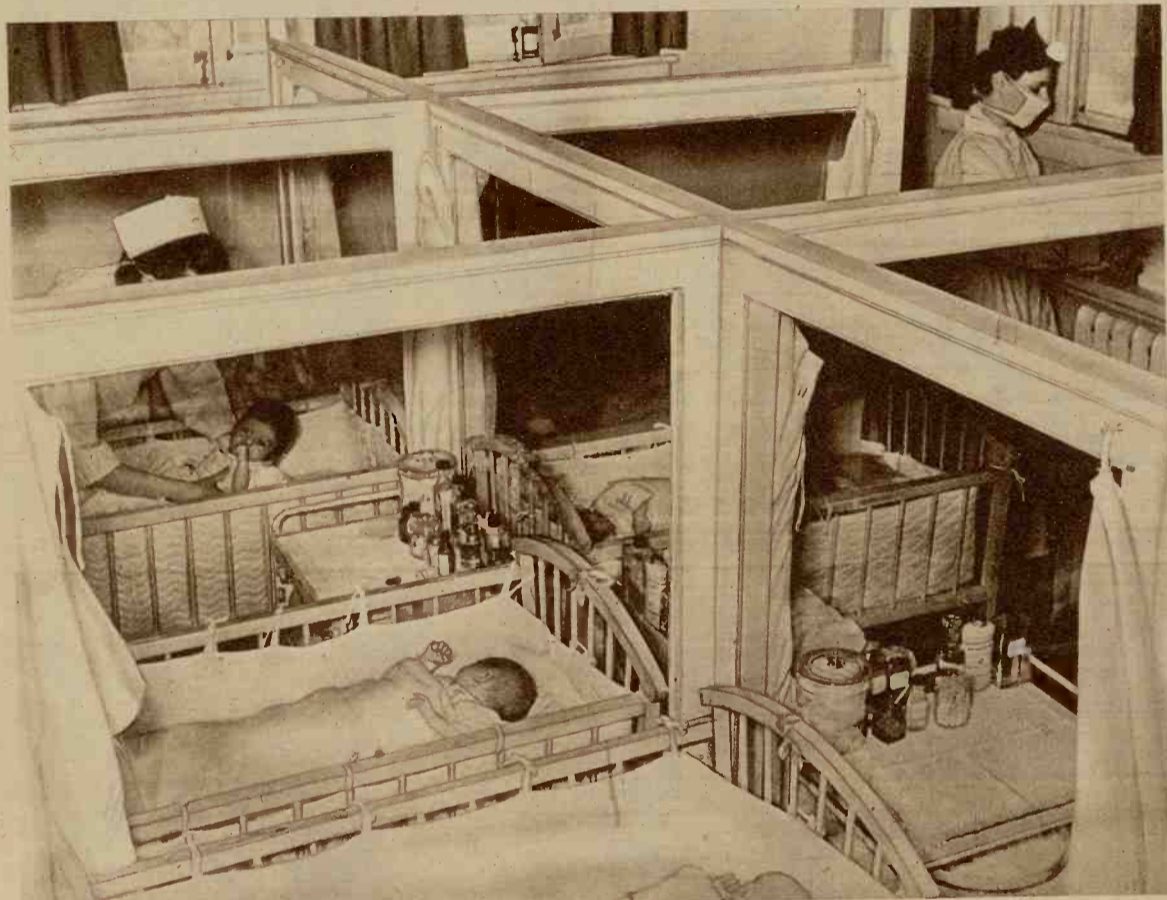
* * *

Unii părinți își inchipuiesc că fac un act de mare nobleță sacrificându-se pentru copiii lor. Impunându-și tot felul de privațiuni, ei au atâtea atenții și atâtea devotament pentru progenerurile lor, încât aceștia ajung a-și inchipui că părinții nu există decât pentru satisfacerea nevoilor lor. Asemenea procedee numai nobile nu pot fi. Netezind dificultățile din calea copilului, părinții nu fac decât să-i sporească obstacolele de mai târziu. Ce rost au asemenea sacrificii, din partea unui părinte? La recunoștință, în niciun caz nu se pot aștepta pentru aceasta. În greșita idee că fac viața copiilor mai ușoară, părinții cresc indivizi egoiști și neserioși, pentru cari viața va fi mai târziu o școală grea, unde vor trebui să învețe a-și purta singuri de griji și a da în aceeaș măsură, în care vor să primească.

Altarul culturai este poate singurul pe care părinții sunt îndreptățiți a sacrifica, pentru copiii lor.

În vremurile noastre, copiii lipsiți de o educație solidă, sunt handicapați, pe tot restul vieții lor. E o cruzime să aduci pe lume copii, dacă nu le poți da pregătirea necesară, asigurării unui viitor. O bună educație poate impune părinților mari sacrificii. Nu e vorba numai de bani, ci adesea de lupta, pe care părintele trebuie s'o dea, pentru disciplinarea copiilor, pentru a-i obicinui să persevereze și să ducă un lucru la bun sfârșit. Dar acela care izbutește a-și învăța copilul să se descurce singur și să-și respecte părintele, se poate bizui mai târziu pe el.

Adolescenții ajunși în pragul vieții, nu sunt niciodată recunoscători unor părinți, cari li s'au robit, pentru a le da o copilărie frumoasă. Dar descoperind adevărul maximei că „Cunoașterea este o putere”, ei vor aprecia darul unei educații, a unei culturi solide. Iar părinții vor încerca la rândul-le o mare mulțumire, văzând că sacrificiul lor n'a fost zadarnic.



În orașul american Evanstone se află un cămin pentru copiii sugari. Aci sunt aduși copiii oamenilor nevoiași, spre a fi crescuți până când se găsesc pentru ei părinți adoptivi. Fiecare copil are o celulă de sticlă, în care stă singur, iar îngrijitoarele nu se apropie de ei, decât cu măști la gură și nas.

să ne întoarcă măcar o parte din dragostea și îngrijirile cu care noi i-am înconjurat.

M'am căsătorit în 1909, iar în 1910 veni pe lume John, singurul meu copil. Soția mea și cu mine n'avusem parte de învățătură și de aceea ne înțeleserăm să înlăturăm, din existența fiului nostru, un asemenea handicap. La vârsta de șase ani, el fu dat într'una dintre cele mai bune școli primare. La 13 ani îl internarăm în cel mai de seamă liceu. Taxele școlare și hainele costau o groază de parale, iar cum câștigul meu era foarte modest, ne refuzam, atât eu cât și soția mea, multe din plăcerile vieții. Ne mutarăm într'o casuță mai ieftină și renunțarăm, cu totul, la distracții. Toate aceste privațiuni ni le impuneam însă cu bucurie, pentru copilul nostru. N'aveam altă plăcere decât să-l vedem progresând la învățătură și să-l avem lângă noi, în vacanțe. Anii trecură cu repeziune, și într'o bună zi, John al nostru veni acasă, cu un certificat de absolvire. Băiatul ne spuse că se simțea atras de medicină și hotărârăm să-l facem doctor. El fu un student inteligent și foarte harnic, iar în 1933 își dădu licența, cu Magna cum Laude.

În clipa aceea soția mea și cu mine crezurăm că o viață nouă avea să se deschidă înainte-ne. Că de acum puteam și noi să ne odihnim, lăsând în seama lui John să ne întoarcă, o parte măcar, din tot ceea ce făcusem pentru el. Băiatul își deschise un cabinet în Johannesburg și, în scurt timp, își făcu o clientelă numeroasă. Dar nu trecu mult și observai la el o schimbare. Devenise dintr'odată de o politețe rece și nu-și mai aducea prietenii acasă, ca odinioară. Cu strângere de inimă înțelesei care era cauza. Se rușina cu noi! Nu-i mai plăcea casuța sărăcăcioasă, în care ne mutasem, pentru ca să avem cu ce-



BUCLUC PE CAPUL PAZNICULUI LEGII!
Cel doi copilași erau spectatorii unei parade militare și par a nu se simți confortabil, în brațele omului legii!

CUM AU SFIDAT PATRU INȘI O INTREAGA FLOTĂ

De curând, s'au elaborat proiecte de refortificare a câtorva dintre insulele de pe coasta Mării Britanii. Printre acestea se remarcă Bass Rock de un pitoresc sever, care a fost teatrul unei drame de pomină, în istoria navală a Angliei.

COCOȘAT în vârful unei stânci pleșuve, omul cerceta întinderea stearpă a colinelor, pline de prăpăstii și de crăpături, în căutarea unei poteci, pe care să poată ajunge jos, la țărnul apei. De cinci minute Mc Gowan sta acolo. Apoi se întoarse. Numai o minune cerească l-ar fi putut scoate din această fortăreață. Obicinuit cu viața de soldat, activă și plină de frământare, Mc Gowan simțea că se innăbușe pe insula aceea minusculă, care era Bass Rock, din gruparea Firth of Forth.

* * *

Partizani ai Regelui James, Mc Gowan împreună cu alți trei camarazi fuseseră luați prizonieri, la Cromdale, în 1691. Wilhelm al III-lea hotărâse ca Bass Rock să le servească de închisoare. Aceasta avu de rezultat o luptă monstruos de inegală între cei patru prizonieri pe de o parte și întreaga marină britanică, pe de alta. Încă din primele zile ale întemnițării lor pe insulă, acești bravi scoțieni fură frământați de gândul evadării. Middleton, pe care prizonierii îl aleseseră de căpetenie, își dădu curând seama că momentul cel mai propice unei lovituri ar fi fost într'una din acele zile, când luntrile cu merinde atrăgeau o mare parte din soldați, jos la debarcader unde ajutau la descărcarea sacilor și a lăzilor. Ei merdură o noapte întreagă făcându-și proiecte, iar când

sosi momentul, lucrară cu fulgerătoare repeziciune. Era o zi de lullie, când luntrile sosiră iarăși cu merinde proaspete și, potrivit obiceiului, o bună parte din garnizoană luă drumul por-

ii văzu, un sergent le ieși înainte, cu un început de întrebare: „Ce dra...“ Dar Middleton îi tăie scurt vorba:

„Dacă îndrăznește cineva să facă un pas înainte, tragem!“

Soldații rămaseră locului, intimidați. Cincisprezece minute mai târziu ei erau conduși, ca o turmă, spre luntre și sfătuiți să se depărteze cât mai repede, pentru ca nu cumva să se producă vreun accident mortal. Din motive numai de ei știute, prizonierii reținură patru soldați,

de războiu, însoțite de altele mai mici, având pe bord câteva sute de marinari și soldați, porniră să bombardeze fortăreața insulară.

Rânduite la cea mai mică distanță posibilă, vasele se cutremurau sub descărcarea salvelor de tun, dar nici rebelii nu se lăsau mai prejos și la un moment dat, nimeriră în plin. O limbă uriașă de foc sări spre cer, strigăte sfâșietoare țâșniră din sute de piepturi, iar în clipa următoare apa mării

victorie nu-i costase decât câțiva metri de stâncă sfărâmată. Dar pentru vistieria Scoției însemna o pierdere de 500 lire sterline, fără a mai pune la socoteală atâtea vieți omenești.

* * *

Autoritățile recuseră atunci la blocadă. Situația devenia grea pentru rebeli și culmea, unul dintre cei mai de seamă aliați ai lor, un anume Mr. Trotter, fu prins într'o noapte, venind spre insula lor cu provizii, și condamnat la spânzurătoare. În ziua fixată pentru execuție, o mare mulțime se strânsese la Castleton. Lațul își aștepta victima care, cu mâinile legate la spate, fusese urcată pe spânzurătoare. Apoi, tocmai când se pregăteau să-i petreacă funia pe după gât, se auzi, în depărtare, un bubuit de tun. O flacără albastră păru a spînteca cerul și o ploaie de metal căzu pe pământ, ridicând un val de noroiu. Rebelii aproape că nimeriseră spânzurătoarea! Ei deschiseră un bombardament în lege, care împiedecă execuția. Dar Trotter nu scăpă. El fu spânzurat câteva zile mai târziu, într'un alt loc.

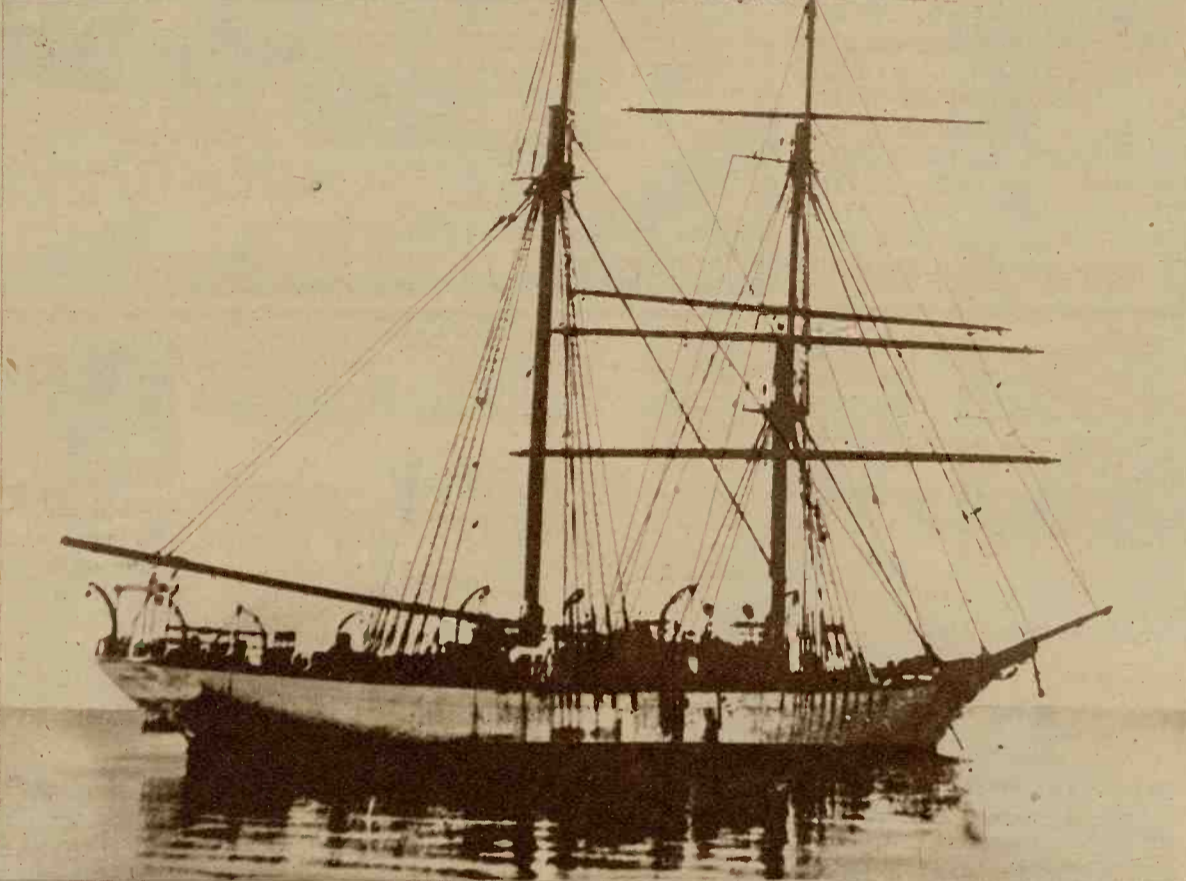
Între timp, blocada devenise un nou soi de aventură, atât pentru vasele britanice, cât și pentru cele străine, care navigau în jurul coastelor. Iar prin cărciumi de sat, bătrâni lupi de mare țeseau dibace planuri, menite să înșele vigilența vaselor, ce impresurau insula.

Săptămânile deveniră luni, iar lunile se înmânunchiră într'un an, fără ca blocada să dea vreun rezultat.

* * *

Uneori cordonul de vase își păstra ermetismul atâtea vreme, încât se părea cu neputință ca rebelii să mai poată rezista și

Corabia trimisă de guvern, împotriva evadatilor



tului. Urmă o luptă crâncenă, dar scurtă și soldații ramași de pază fură uciși, de către prizonieri.

Înarmați cu săbii și pistoale, ei coborâră apoi spre port. Când

cari se oferiră, în urmă, să-și unească forțele cu ale lor.

Acesta fu începutul unui episod unic, în istoria Mării Britanii. În primele zile, autoritățile nu se prea turburară, gândind că mâna aceea de oameni avea să fie, în curând, supusă de foame. Ele nu bănuiau că prizonierii aveau pe coastă numeroși prieteni, cari nu așteptau decât o noapte fără lună, pentru a lua drumul insuliței, cu o luntre încărcate de merinde. Prizonierii se puseră pe jaft. Ei făcură câteva expediții pe insula May, de unde se întorceau cu oi și provizii de cărbune și începură să prade vasele, care treceau prin apropiere.

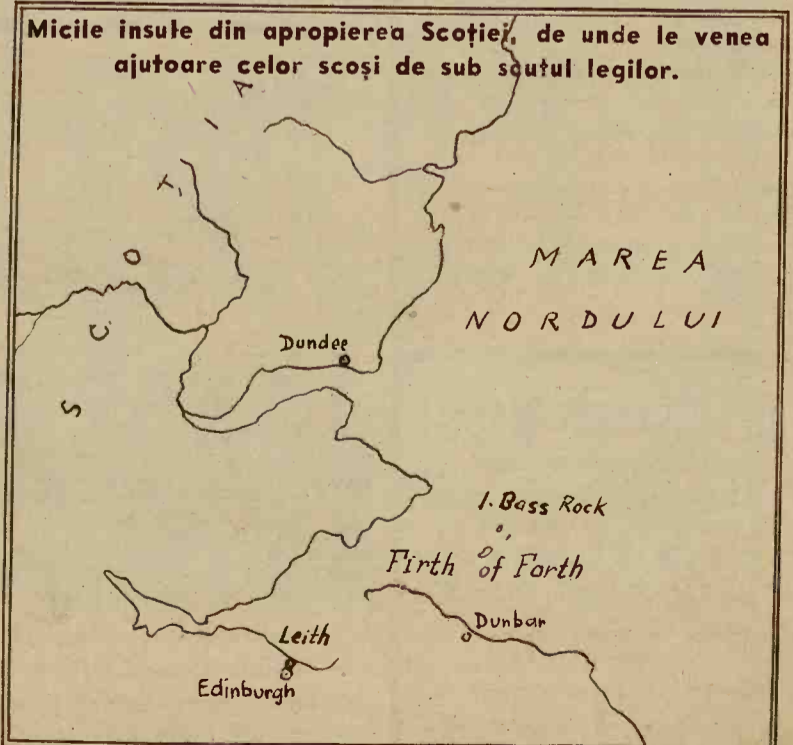
* * *

Apoi, mai mulți tineri, plictisiți de monotonia vieții de pe continent se alăturară bandeii lui Middleton, care-și dublă astfel forțele.

La epoca aceea, autoritățile socotiră că sosise timpul să ia măsuri serioase. Două mari vase

era semănată de cadavre și sfărâmaturi.

Când fumul se imprăștiă, rebelii traseră un chiot de bucurie căci flota bătea în retragere. Această



O luptă crâncenă dar scurtă, și gardii fură răpuși.

apoi, tocmai când erau pe punctul de a intra în negocieri, se lăsa deodată o ceață deasă, o luntre cu provizii se strecura neobservată și rebelii sfidau iar. La sfârșitul celui de al doilea an, stăpânirea constată că silința sa de ai scoate pe rebeli de pe poziția lor, o costase câteva mii de pfunzi. Apoi într-o noapte, un mic vas de comerț, încărcat cu provizii, trase lângă insulă. Zece din oamenii săi coborâră pe uscat, pentru a ajuta la descărcarea sacilor, când deodată un vas de război apărură în zare. Căpitanul yachtului dădu ordin să se taie funiile și porni în grabă, mai departe pentru a nu fi capturat.

Cu aceasta rămăseră pe insulă zece oameni în plus și numai șapte saci cu provizii. Middleton introduse sistemul rațiilor, dând fiecărui individ câte două uncii de pâine, pe zi.

* * *

Trecu o săptămână, fără ca blocada să mai slăbească și curând rebelii înțeleseseră că venise în sfârșit timpul să se predea.

O făcură însă într'un chip foarte inteligent. Cu toată pompa și ceremonia covenită, doi reprezentanți ai autorităților debarcară pe insulă, așteptându-se să găsească niște oameni deprimați și morți de foame. Când colo, ei fură conduși înaintea unei mese copioase, la care li se servi un brandy excelent, din ultimile provizii ale insulei și abia la sfârșitul ospățului li se spuse că rebelii nu înțelegeau să se predea, decât cu anumite condițiuni. În depărtare, haine și pălării îmbrăcau cu dibăcie stânci și țevi de tun, pentru a da delegaților impresia că forțele rebelilor erau cel puțin de două ori mai mari, decât în realitate.

Și în sfârșit, într-o dimineață luminoasă de primăvară, rebelii obținură grațierea, lăsați fiind să-și aleagă singuri locul exilului. Ba ceva mai mult, li se permise să stea în sânul familiilor lor, o lună după predare și toți prietenii lor de pe continent scăpară nepedepsiți.

Se spune că rebelii ar fi părăsit cu oarecare părere de rău, crunta fortăreață. Ei avuseseră aci o splendidă aventură, repurtând o victorie cum nu mai cunoscuse nici o altă flotă, sau armată europeană. Căci sfidaseră guvernul britanic și-i dictaseră condițiuni.

Dr. ELISABETA MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica
universitară din Cluj

**BOALE DE GURĂ și
CHIRURGIE DENTARĂ**

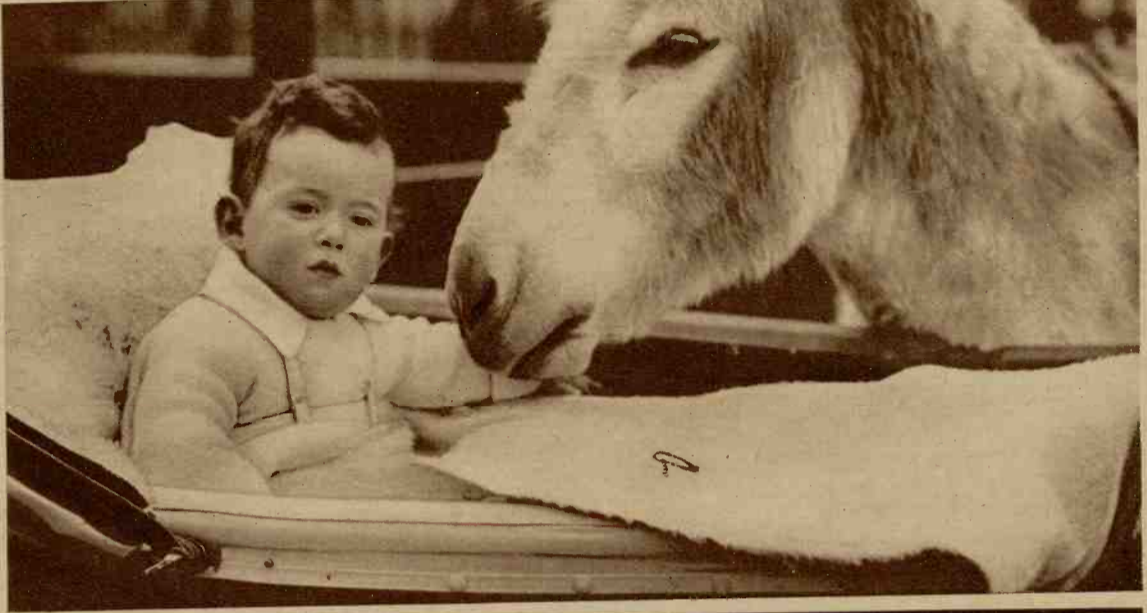
Proteză, tehnică moder-
nă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3-6 Telefon 3.24.17



**BRAZILIA REINHUMEAZĂ PE
EROII SĂI DIN 1789**

De curând, eroii independenței dela 1789, au fost glorificați, în Brazilia. În acel an, un grup de brazilieni au încercat o răscoală neizbutită, pentru independență și au fost apoi, drept pedeapsă, exilați în Africa, de către portughezi. De curând, rămășițele pământești ale acestor eroi dela 1789, au fost aduse, din Africa portugheză, în Brazilia, spre a fi reinhumate. În fotografia noastră, rămășițele pământești ale eroilor din 1789, în procesiune în orașul Ouro Preto (Aurul negru) din Brazilia, unde au fost înmormântați.



PRIETENIE...

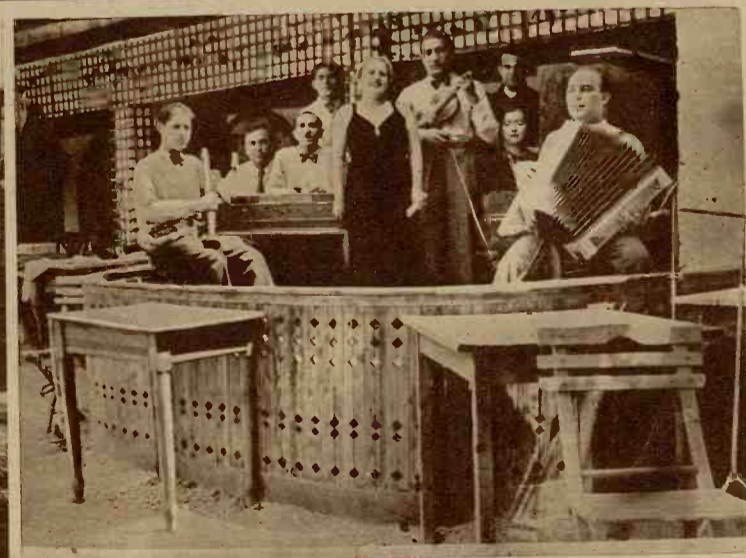
De căruciorul unui copil din Londra, s'a apropiat un măgăruș. Și băiețușul nu pgre deloc speriat, de musafirul neașteptat!



La 16 August a murit, la Ruzomberok, în Slovacia, monseniorul Andrei Hlinka, conducătorul politic al slovacilor.



Tabloul final din poemul străjeresc „Chemarea tinerimii” de doamna prof. Theodora Anghelescu, comandantă străjeră, care a fost jucat de elevele liceului de fete din Turnu Severin. În dreapta, autoarea.

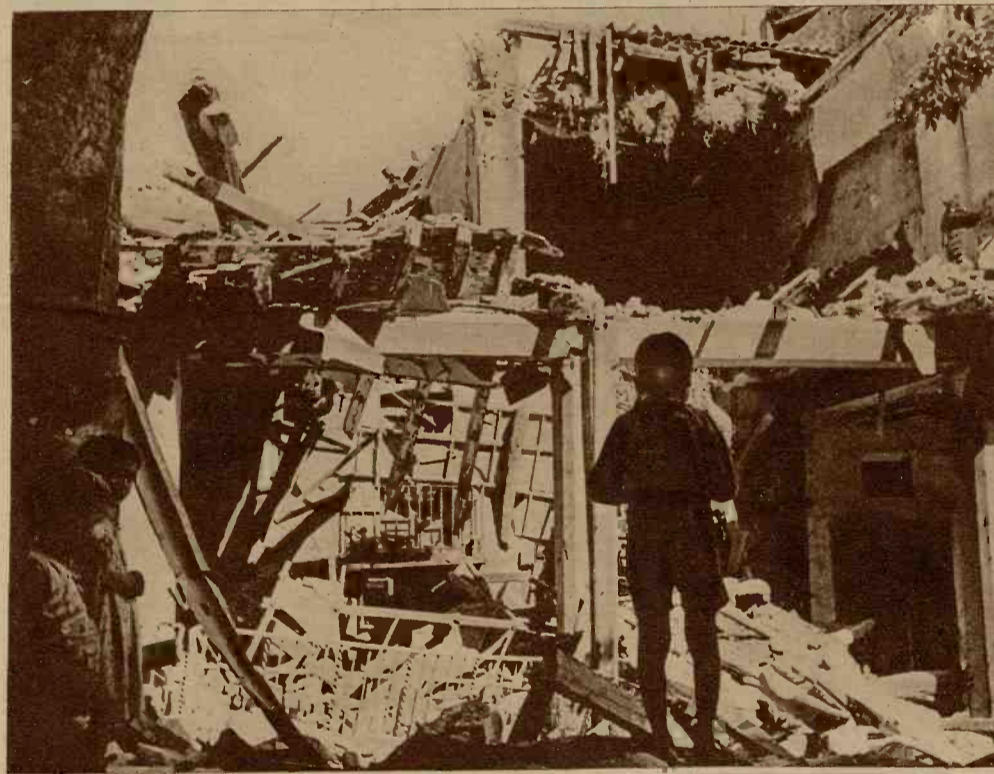
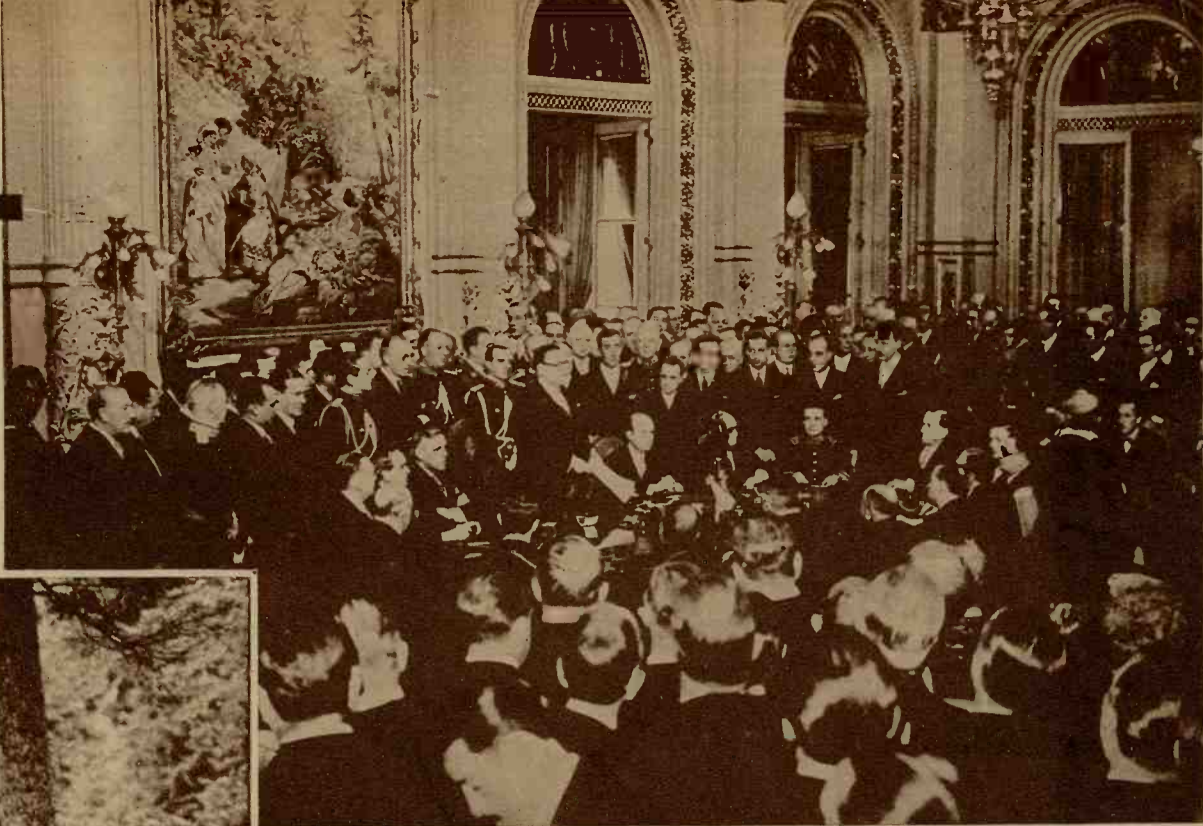


Orchestra bucureșteană Mișu Palade care a cântat la mai multe grădini din Capitală, s'a dovedit una dintre cele mai bune... Cântăreața are o voce puternică și suavă.

PRIN OBIECTIV...

INTRE BOLIVIA ȘI PARAGUAY S'A ISCALIT
TRATATUL DE PAȚE.

O scenă istorică la Buenos-Aires (Argentina), în care vedem pe președintele Roberto Ortiz al Argentinei, prezidând conferința pentru Gran Chaco, la ceremonia semnării tratatului de pace, între Bolivia și Paraguay.



IN FAȚA RUINELOR...

Acești copii nevinovați privesc desnădăjduiți la ceea ce a rămas din casele lor, în Falset (Spania), după un bombardament aerian.

JAPONEZII OCUPĂ UN ORAȘ CHINEZESC.

În fotografia noastră: intrarea armatei japoneze în orașul Khu-Keu, la sudul fluviului Yang-Tse-Kiang, cam la 20 km. de Kiu-Kiang. Aceasta este intrarea triumfală, întrucât orașul a fost luat mai dinainte, după lupte grele.



DELEGAȚII D-LUI HENLEIN ÎNTĂLNESC PE LORDUL RUNCIMAN

Lordul Runciman a avut câteva conferințe cu delegații asociațiilor germanilor sudeți, în frunte cu domnul Theodor Liebick și d-nul Wolfgang Richter. Una din aceste conferințe, de Sâmbătă trecută, a durat două ore. Imediat după sfârșitul ei, Lordul a plecat repede cu lady Runciman, spre a petrece weekend-ul împreună cu prințul Ulrich Kinsky, la castelul acestuia, din Bömisch-Kamnitz.

În fotografia noastră, (luată din avion) lordul Runciman, (la stânga) urmat de prințul Ulrich Kinsky, se înapoiază dintr-o vizită pe care a făcut-o prin parcul castelului.



CEL MAI MARE ADVERSAR AL PREȘEDINTELUI ROOSEVELT
Domnul Frank Gannett, proprietarul a 19 ziare, al treilea concern din Statele Unite, a șase stațiuni de radio, e unul dintre cei mai mari adversari ai președintelui Roosevelt. El se află actualmente la Londra. Cu trei ani în urmă, era prietenul d-lui Roosevelt și unul dintre susținătorii săi, neobținând însă ceea ce aștepta, el a devenit rivalul președintelui republicii americane și actualmente partidul republican din Florida îl va propune candidat la președinție, în 1940.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicinuit. lei; trei luni: 100 lei. În Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an lei 700; pe 6 luni 350

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

Insertă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice la Trib. Ilfov. S. I. Com.

lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150. Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la ad-ția revistei.

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația: str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Ccc. postal: 4083 Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200

IMPRIMERIILE Adevărul S. A., BUCUREȘTI

www.digibuc.ro

IN VACANȚĂ...

TĂNĂRUL ROOSEVELT ȘI SOȚIA SA ÎȘI PETREC LUNA DE MIERE ÎN BERMUDA

John Roosevelt, fiul președintelui Statelor Unite, și soția sa, fosta d-ră Anne Lindsay Clark, în plimbare pe coasta mării din Coral Beach (Bermuda), unde au o vilă „Cuibul stâncuței”, în care și petrec luna de miere. Înaintea lor merge „Shadow” (Umbra), un câine bermudian, care-i însoțește pretutindeni.

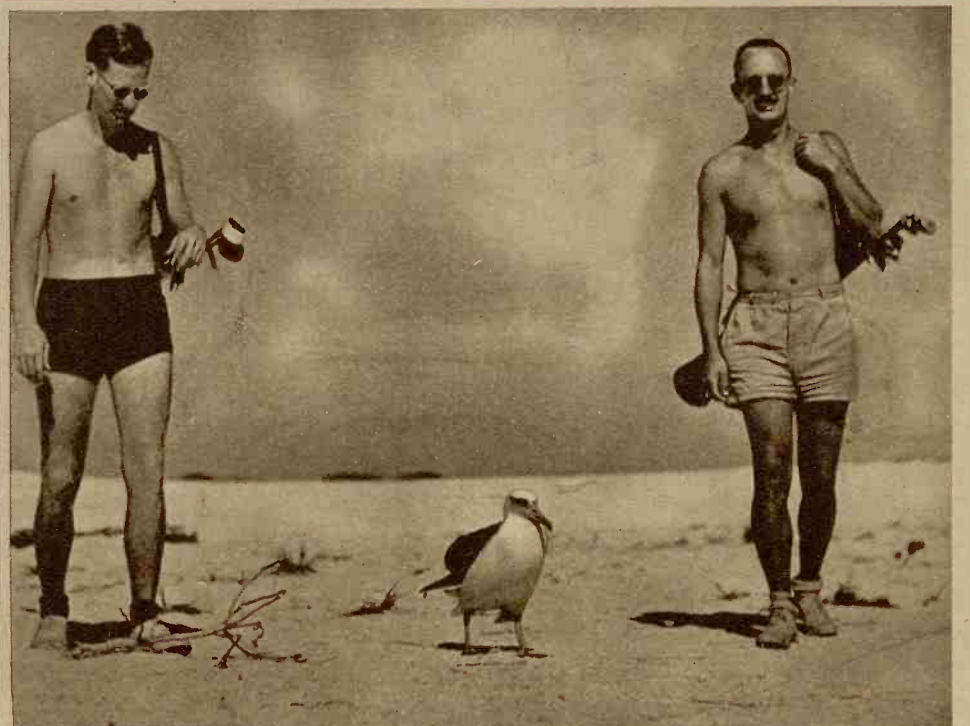
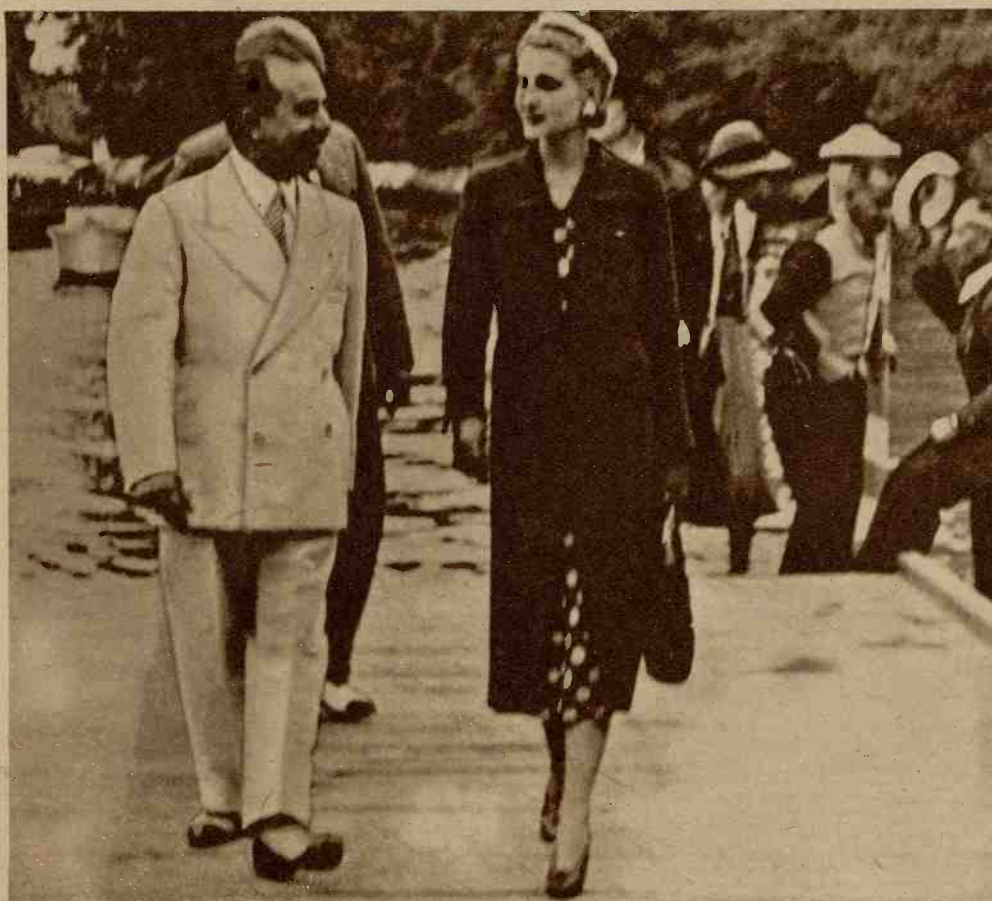
DUCELE ȘI DUCESA DE KENT ÎN VILEGIATURĂ

Ducele și Ducesa de Kent — la stânga, în rândul al doilea — fac o plimbare, cu barca cu motor, în timpul vacanței lor, pe care o petrec la Zaffat, lângă Dubrovnik, pe coasta Dalmației.



CONTESSA REVENTLOW LA VENEȚIA

Contesa Reventlow (Barbara Hutton, moștenitoarea lui Woolworth) a venit în vacanță la Lido Veneția.



PĂSĂRILE CARE NU SE ÎMPACĂ CU GOLFUL

În insula Midway, prima stațiune a avionului „American Clipper”, care zboară din Honolulu spre Manila, există un teren de golf, foarte frecventat de păsările numite „halde”. Aceste păsări din familia Albatroselor încercă, în oarecare măsură pe jucătorii de golf și de aci își trag și numele. Aceasta nu împiedică păsările „halde” să întovărășească, uneori, pe jucătorii de golf, ca în fotografia noastră.